

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

* ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ *

ΑΘΗΝΑΙ

10 Δεκεμβρίου 1938
 "Έτος Α'—'Αριθ. φύλλου 18
 Τιμή τεύχους Δρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ
 ΜΑΡΙΑ — ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ
 Γραφεία: Σόλωνος 18α

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Έσωτερικού . . . Δρχ. 75
 Έξωτερικού . . . Σελίνια 5
 Αμερικής . . . Δολάρια 1
 Αιγύπτου . . . Γ. Δ. 25

Η ΜΕΡΙΜΝΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Η μέριμνα για τὸ παιδί θεωρεῖται γενικὰ σήμερα πὼς ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν καὶ τὸ κριτήριον τοῦ πολιτισμοῦ γιὰ ἓνα σύγχρονον κράτος. Ὅσο περισσότερο φροντίζει γιὰ τὸ παιδί, γιὰ τὴν ὑγεία του, γιὰ τὴν μόρφωσι, γιὰ τὴν ἀνατροφὴ του, τόσο καὶ ὁ βαθμὸς τοῦ πολιτισμοῦ του ἀποδεικνύεται πὼς εἶνε μεγαλύτερος καὶ τὸ κράτος αὐτὸ φανερώνει συγχρόνως μὲ τὸν τρόπον αὐτό, πὼς θέλει νὰ ζήσῃ καὶ νὰ καταλάβῃ μιὰ ἐξέχουσα θέσι ἀνάμεσα σ' ἄλλα πολιτισμένα κράτη.

Στὸν τόπο μας ἡ μέριμνα αὐτή, μὲ τὰ φτωχικὰ μέσα πὸν διαθέτουμε, βρίσκεται ἀκόμη σὲ πολὺ χαμηλὸ ἐπίπεδο. Ὑπάρχουν ὡς τόσο μερικά ἰδρύματα, πὸν ἔχουν κάμει τὴν μέριμνα γιὰ τὸ παιδί ἀποκλειστικὸ ἔργο καὶ σκοποῦ τους καὶ πὸν προσφέρουν γι' αὐτὸ τὴν μεγα-

λύτερη ὑπηρεσία πὸν θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ στὴν κοινωνία.

Ἐνα ἀπ' αὐτὰ εἶνε τὸ Παιδικὸ περίπτερον τοῦ Ἀσκληπείου τῆς Βούλας. Θ' ἀκούσατε ἴσως κι' ἄλλοτε νὰ γίνεταί λόγος γι' αὐτό. Μὲ δυὸ λόγια θὰ σᾶς ἐξηγήσουμε ἀμέσως τι εἶνε.

Ὅπως τὸ λέει τὸ ὄνομά του εἶνε πρῶτα-πρῶτα ἓνα θεραπευτήριον γιὰ τὰ παιδιά. Μὰ ὁ προορισμὸς του εἶνε ἀκόμη σπουδαιότερος, γιὰτὶ μέσα σ' αὐτὸ

νοσηλεύονται κατὰ προτίμησιν τὰ παιδάκια πὸν εἶχαν τὴν κακὴ μοῖρα νὰ γεννηθοῦν μὲ μιὰ ἀπὸ τίς φοβερὰς ἐκείνες ἀσθένειες, πὸν εἶνε πολλὰς φορὰς ἀνιάτες καὶ πὸν ἀργὰ ἢ γρήγορα φέρουν τὸν ἀνθρωποστὸν τάφο.

Γιὰτὶ αὐτὸς ἀκριβῶς εἶνε ὁ προορισμὸς τοῦ Ἀσκληπείου τῆς Βούλας. Παίρνει τὰ παιδάκια

τὰ υποβάλλει σὲ εἰδικὴ θεραπεία, σύμφωνα μὲ τὰς νεωτέρας μεθόδους τῆς ἐπιστήμης καὶ τὰ παραδίδει στὴν κοινωνία ἔπειτα ἀπὸ δύο ἢ τρία χρόνια τελείως ὑγιὴ καὶ ἱκανὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν σκληρὸ ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Τὸ Ἀσκληπιεῖον τῆς Βούλας κατατάξει ἔτσι νὰ εἶνε ἓνα πραγματικὸ καθαρτήριο τῆς σημερινῆς γενεᾶς, σύμφωνα βέβαια μὲ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεών του καὶ τοὺς χρηματικοὺς πόρους ποὺ διαθέτει. Γιατὶ τὰ παιδάκια ποὺ θγαίνουν τελείως ὑγιὴ καὶ θεραπευμένα μέσα ἀπ' αὐτό, θὰ ἦτανε διαφοροτικὰ μιὰ γάγγραινα γιὰ τὴν κοινωνία, στὴν ὁποία θὰ μετέδιδαν τὶς ἀσθένειές τους κι' ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ θὰ ζητοῦσαν ἀκόμη νὰ ζήσουν εἰς βάρος της, ἀφοῦ ἡ κατάσταση τους θὰ τὰ ἔκανε ἀνίκανα γιὰ κάθε ἐργασία.

Τὸ Ἀσκληπιεῖον τῆς Βούλας δὲν ἔχει φυσικὰ τὰ μέσα νὰ θεραπεύσῃ ὅλα τὰ σακάτικα ἢ τὰ φυματικὰ παιδάκια, κάνει ὅμως ὅ,τι μπορεῖ καὶ αὐτὸ εἶνε ἀρκετό.

Ἀφοῦ σὰς μιλήσαμε γιὰ τὰ παιδάκια αὐτὰ, πρέπει φυσικὰ νὰ σὰς μιλήσουμε καὶ γιὰ τὴν ζωὴ τους μέσα στὸ ἴδρυμα.

Ἡ κατάσταση τους—τὰ περισσότερα πάσχουν ἀπὸ φυματίωσι τῶν ὀστέων ἢ παράλυσι τῶν ἄκρων—δὲν τοὺς ἐπιτρέπει τίς πιὸ πολλὰς φορές οὔτε νὰ κινηθοῦν καθόλου, μένουν ὅλη τὴν ἡμέρα ξαπλωμένα στὰ κρεβάτια τους καὶ υποβάλλονται στὴν εἰδικὴ θεραπεία ποὺ ἔχουν προστάξει οἱ ἰατροὶ τοῦ ἰδρύματος.

Ἡ πιὸ εὐχάριστη διασκέδασι γι' αὐτὰ τὰ παιδάκια εἶνε τὸ μάθημα ποὺ τοὺς γίνεται καὶ ποὺ διαρκεῖ δύο ὥρες τὸ πρωῖ καὶ μία τὸ ἀπόγευμα.

Θὰ φαντάζεσθε βέβαια πὼς ὑπάρχουν εἰδικὲς αἰθουσες μὲ θρανία, μὲ ἔδρες κτλ. Δὲν συμβαίνει ὅμως τίποτα ἀπ' αὐτά, γιατί ὅπως σὰς εἶπαμε τὰ παιδάκια

αὐτὰ δὲν μποροῦν νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ τὸ κρεβάτι τους.

Τὸ μάθημα γίνεται μέσα στὸν μεγάλο καὶ εὐρύχωρο θάλαμὸ ὅπου νοσηλεύονται καὶ ὅπου ὑπάρχει, σὲ μιὰ γωνία, ἓνας μεγάλος μαυροπίναξ. Τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος, αἱ ἀδελφαὶ τοῦ ἰδρύματος ἀνασηκώνουν λίγο στὰ προσκέφαλά τους τὰ ἄρρωστα παιδάκια, ἔτσι ποὺ νὰ μποροῦν νὰ βλέπουν καλύτερα ἐπάνω στὸν μαυροπίνακα. Ἐπάνω σ' αὐτὸν γίνεται ὅλο τὸ μάθημα. Τὰ παιδάκια δὲν ἔχουν οὔτε βιβλία, οὔτε πλάκες, οὔτε τετράδια. Ἡ διδασκάλισσα γράφει ἐπάνω στὸν πίνακα ψηφία, λέξεις, φράσεις καὶ οἱ μικροὶ μαθηταὶ τὰ ἐπαναλαμβάνουν δυνατὰ μαζὺ τῆς ὥς ποὺ νὰ τὰ ἀποστηθίσουν.

Ὅταν τὰ παιδάκια αὐτὰ μεγαλώσουν λίγο—γιατὶ παραμένουν μέσα στὸ ἴδρυμα δύο, τρία, πέντε καὶ περισσότερα κάποτε χρόνια—καὶ ὅταν ἡ κατάσταση τους βελτιωθῇ, ἔτσι ποὺ νὰ μποροῦν νὰ κρατήσουν ἓνα βιβλίον ἢ μιὰ πλάκα στὰ ἄρρωστα χέρια τους, περνοῦν τότε στὴ δεύτερη τάξι κι' ἔπειτα στὴν τρίτη καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τὴν ἕκτη τάξι.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ὅταν θὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ ἴδρυμα, δὲν θὰ εἶνε μόνον τελείως θεραπευμένα, ἀλλὰ θὰ ἔχουν πάρει συγχρόνως καὶ τὴν στοιχειώδη ἐκείνη μόρφωσι, ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ ἔπειτα νὰ παρακολουθήσουν εὐρυτέρας σπουδὰς ἢ νὰ ἀσχοληθοῦν μ' ἓνα οἰονδήποτε βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα.

Σ' ἓνα ἄλλο φύλλο θὰ σὰς μιλήσουμε καὶ γιὰ μερικὰ ἄλλα ἰδρύματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους ποὺ ὑπάρχουν στὸν τόπο μας. Εἶνε καλὸ νὰ ξέρουμε ὅλοι αὐτὰ τὰ ἰδρύματα, γιατί, ὅπως σὰς εἶπαμε καὶ στὴν ἀρχή, ἀποδεικνύουν, μὲ τὴν ὑπαρξί τους, τὸν πολιτισμὸ μας καὶ τὴν θέλησί μας, ὡς κοινωνία καὶ ὡς ἔθνος, νὰ ζήσουμε καὶ νὰ προχωρήσουμε ἀποφασιστικὰ στὸν δρόμο τῆς προόδου.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΑΟΥ = ΜΠΟΥ

Μιὰ ὀλόκληρη ἔκτασις στὴν Καλιφορνία ἐτρομοκρατεῖτο ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἀπὸ τὰ φοβερὰ κατορθώματα μιᾶς συμμορίας ποὺ ἔκλεβε, ἐλεηλατοῦσε καὶ ἀπήγαγε ἀνθρώπους γιὰ νὰ ζητήσῃ λύτρα.

Ἡ ἀστυνομία ἦταν ἀνίσχυρη νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὰ τὰ κακουργήματα καὶ οἱ ἔνοχοι ἔμεναν πάντα ἀτιμώρητοι, γιατί δὲν εἶχε ποτὲ κατορθωθῇ ν' ἀνακαλύψουν ποῖος ἦταν ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς τῆς συμμορίας. Ἦταν πάντα ἀθέατος καὶ τίς λίγες φορές ποὺ εἶχε παρουσιασθῇ σὲ μερικοὺς φοροῦσε πάντα μιὰ μαύρη μάσκα. Ἔτσι τὸν εἶχαν ὀνομάσῃ «ὁ μυστηριώδης Κάου-Μπού», καὶ ἀποτελοῦσε τὸν τρόμο ὄλων τῶν κατοίκων τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς Καλιφορνίας.

Ἐνα βράδυ ὁ σερίφης ἐκάλεσε τοὺς ἀνθρώπους του καὶ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ὑποτελεῖς του γιὰ νὰ σκεφθοῦν μαζὺ πὼς θὰ κατέρθωναν νὰ ἐξοντώσουν τὸν ἐχθρό.

—Πρέπει μὲ κάθε θυσία, εἶπε ν' ἀνακαλύψωμε αὐτὸν τὸν μυστηριώδη Κάου-μπό, γιατί ἅμα συλλάβουμε αὐτὸν ἢ συμμορία του θὰ διαλυθῇ.

—Ἐκεῖ ἐγκεῖται ὅλη ἡ δυσκολία, παρετήρησε κάποιος ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους. «Ὁ μυστηριώδης Κάου-μπό» εἶναι ἀσύληπτος.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ νεανικὴ φωνὴ ἀκούσθηκε:

—Ἄν μὲ βοηθήσετε ὑπόσχομαι νὰ συλλάβω ἐγὼ τὸν «μυστηριώδη Κάου-

μπό». Οἱ παρευρισκόμενοι τὰ ἔχασαν, γιατί αὐτὸς ποὺ εἶχε μιλήσῃ ἔτσι δὲν ἦταν ἄλλος παρὰ ὁ γυιὸς τοῦ σερίφης ὁ Τζίμ ἓνα παιδί δέκα ὀκτὼ χρόνων. Ὁ πατέρας του ἐσήκωσε τοὺς ὄμους.

—Ἐσύ, Τζίμ, νὰ μὴ μιλάς, εἶπε μὲ αὐστηρότητα, εἶσαι ἀκόμη ἓνα παιδί.

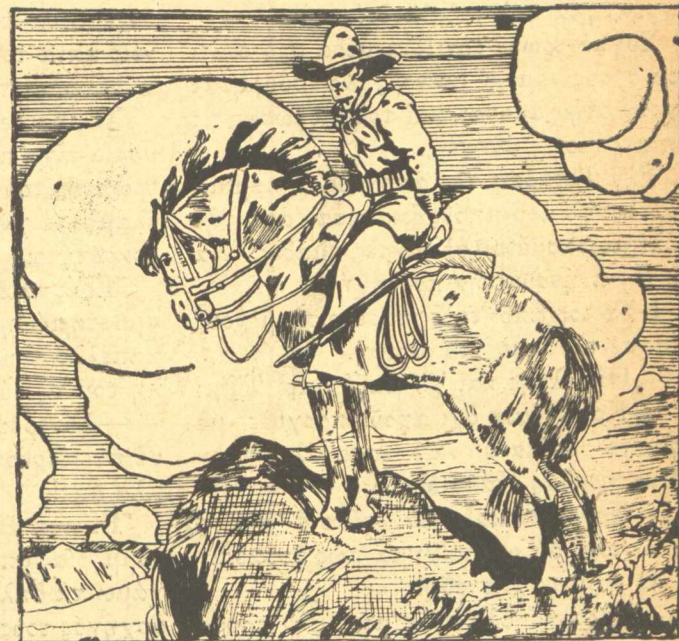
—Δὲν εἶμαι παιδί, πατέρα.

—Σὺ πά εἶσαι μόλις δέκα ὀκτὼ χρόνων. Πρώτης τάξεως καβαλλάρης, μὰ κατὰ τὰ ἄλλα ἓνα ἄπειρο παιδί. Δὲν μπορεῖς νὰ τὰ βάλης μὲ ἓνα ληστή.

—Σὲ βεβαιῶ, πατέρα, πὼς ἂν μὲ ἀφήνες νὰ δοκιμάσω...

—Ἄφησε τις ἀνοησίες, δὲν ἔχομε καιρὸ γιὰ χάσιμο:

Ὁ Τζίμ προσβεβλημένος ἐκατέβασε τὸ κεφάλι καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν συνάθροι-

σι χωρὶς νὰ βρεθῆ κανεὶς νὰ τὸν σταματήσῃ.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ μαύρη συμμορία ἐσυνέχιζε τὰ κατορθώματά της. Μιὰ δολοκλήρη ἀγροτική περιοχή πυρπολήθηκε καὶ λεηλατήθηκε, ἕνας ἀξιωματικὸς ἔφιππος πληγώθηκε θανάσιμα, τρεῖς ταξειδιῶται συνελήφθησαν, ἕνα κοπάδι ἀπὸ βώδια ἐξηφανίσθη.

Ἡ κατάσταση γινόταν κάθε μέρα πιὸ ἀφόρητη καὶ οἱ κάτοικοι ἦσαν πανικόβλητοι.

Ἐνα πρωὶ ἐν τούτοις ὁ σερίφης ἔλαβε ἕνα γράμμα χωρὶ ὑπογραφή ποὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς: «Τὴν τετάρτη τὸ βράδυ, τὰ μεσάνυχτα, ἡ συμμορία τοῦ «Μυστηριώδους Κάου-Μπού» θὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ ἀγροκλήματος τοῦ Λόγκλαντ. Ἄν τοὺς περικυκλώσετε μὲ ἰκανὴ δύναμι, θὰ κατορθώσετε νὰ σοὺς συλλάβετε. Ἐνας φίλος».

Ὁ σερίφης μολονότι δὲν ἔδεινε καὶ μεγάλη πίστι σ' αὐτὸ τὸ γράμμα ἀπεφάσισε νὰ διοργανώσῃ μιὰ ἐκστρατεία στὸ ἀγρόκτημα ποῦ τοῦ ὑπεδείκνυαν.

Συγκέντρωσε τὴν ἴδια μέρα στὸ σπίτι του ὄσους νόμιζε ἰκανοὺς νὰ συμμετάσχουν στὴν ἄμυνα καὶ τοὺς ἔδωσε τὶς ἀπαιτούμενες ὁδηγίες.

Τὴν Τετάρτη τὸ ἀπόγευμα καμμιὰ ἑκατοστὴ κάου-μπόυς ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν πόλι μοιρασμένοι σὲ μικρὰς ομάδες γιὰ νὰ μὴ κινήσουν τὴν προσοχή.

Κάποιοι ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους ῥώτησε τὸν γυιὸ τοῦ σερίφης.

—Θὰ ἔλθῃς καὶ σὺ μαζί μας Τζίμ;

—Καὶ βέβαια ὄχι ἀφοῦ προχθὲς μὲ κρίνατε ἀνίκανο νὰ καταβάλω τὸν «Μυστηριώδη Κάου-Μπού.»

—Καλὴ δικαιολογία, εἶπε ὁ ἄλλος γελώντας, θάζω στοίχημα πὼς φοβάσαι.

Ὁ σερίφης ἐπενέθη:

—Ὅλα κι' ὄλα φίλε μου, μὴν προσβάλετε τὸν Τζίμ. Εἶναι ἀκόμη ἕνα παι-

δί, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ δὲν εἶναι φοβιστάρης, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν γυιὸ τοῦ τὸν ῥώτησε;

—Θέλεις νὰ ἔρθῃς μαζί μας;

—Ὅχι πατέρα, ἔχουν δίκαιο, δὲν θὰ ἔρθω γιὰτὶ φοβάμαι.

Καὶ βγήκε χτυπώντας τὴν πόρτα ἀπὸ πίσω του, ἐνῶ οἱ παρευρισκόμενοι κυτάχθηκαν μὲ ἐκπληξι, καὶ ὁ σερίφης διερωτήθηκε ἀνήσυχος:

—Εἶναι δυνατὸν ὁ Τζίμ νὰ εἶναι δειλός;

* * *

Τὴν Τετάρτη τὰ μεσάνυχτα ὁ σερίφης μὲ τοὺς ἀνθρώπους του ἦσαν κρυμμένοι μέσα στὸ δάσος ποῦ ἦταν γειτονικὸ μὲ τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Λόγκλαντ, καὶ περίμεναν τὴν ἀφίξι τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐξαφνα ἐσκύρτησαν. Ἄκουσαν καθαρὰ ποδοβολητὸ καὶ διέκριναν μέσα στὴ νύχτα σκιὰς ποὺ ἐπλησίαζαν.

Τὸ γράμμα δὲν ἔλεγε ψέμματα ἐπιθύρισε ὁ σερίφης, φίλοι μου, βασίζομαι σὲ σὰς, ἀλλὰ προσέξτε μὴ πυροβολήσῃ κανεὶς κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς σπείρας γιὰτὶ θέλω νὰ τὸν πιάσω ζωντανό.

Ὀλίγα λεπτὰ ἀργότερα ἡ ληστοσυμμορία εἶχε περικυκλωθῆ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σερίφης, καὶ σωστὴ μάχη ἐλάμβανε χῶρα μὲ ἀπειράριθμους ἐκπυροσοκροτήσεις.

Ἐξαφνα ὁμοῦ οἱ λησταὶ βλέπουν τὸν «μυστηριώδη κάου-μπόυ» νὰ σηκώνῃ τὸ καπέλλο του ψηλὰ καὶ νὰ φωνάζῃ μ' ὄλη του τὴ δύναμι:

—Σύντροφοι, μᾶς πρόδωσαν, πρέπει νὰ παραδοθῶμε, πετάξτε κάτω τὰ ὄπλα σας!

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα μικρὸ δισταγμὸ οἱ συμμορία ὑπήκουσε καὶ ὄλοι πέταξαν χάμω τὰ ὄπλα τους, ὄλοι ἀκόμη καὶ ὁ ἀρχηγός τους.

Ὁ σερίφης τὸν πλησίασε τότε καὶ τρα-

βώντας του τὴν μάσκα ἐπρόφερε ἀγανακτισμένος:

—Τέλος πάντων θὰ δῶ ποιὸς εἶσαι!

Ἐπεχώρησε ὁμοῦ ἐνῶ γινόταν κάτωχρος. Μπροστά του στεκόταν μ' ἕνα χαμόγελο στὰ χεῖλη ὁ Τζίμ!

—Τι, ἀνεφώνησε ὁ σερίφης σὰν τρελλός, ἐσὺ ἦσουν ὁ ἀρχηγός τῆς συμμορίας;

Ὁ Τζίμ ὁμοῦ ἐκούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι:

—Ὅχι πατέρα, ὁ πραγματικὸς ἀρχηγός, εἶναι κλεισμένος στὴν πόλι, μέσα σ' ἕνα ὑπόγειο. Τὸν αἰχμαλώτισα ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες. Ἡμουν στὰ ἴχνη του πρὸ καιροῦ καὶ παραμόνευα νὰ τὸν εὔρω μόνον. Τὸ κατώρθωσα καὶ τὸν κατέβαλα μὲ τὶς γροθιές μου, πρὶν προφθάσῃ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ ὄπλα του. Τὸν ἔδεσα καὶ τὸν ἔκλεισα μέσα σ' ἕνα ὑπόγειο, τοῦ πήρα τὰ ῥοῦχα του καὶ κατώρθωσα νὰ ξεγελάσω τὴν συμμορία του.

«Τὰ ἄλλα πατέρα τὰ ξέρετε. Θέλησα νὰ ἀποδείξω σ' ὄλους πὼς ὁ Τζίμ, ὁ γυιὸς τοῦ σερίφης δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι δειλός.

Ζητωκραυγὲς ἐσκέπασαν τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ γενναίου παιδιοῦ καὶ τὸν ἔφεραν στὰ χέρια πίσω στὴν πόλι.

Ὀλίγες ὥρες πιὸ ἀργὰ ὁ Τζίμ παρέδιδε στὸν πατέρα του τὸν «μυστηριώδη κάου-μπόυ» ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Σάμ Μπέρρυ, ἕναν πασίγνωστο ληστὴ ποῦ ἀνεζητεῖτο ἀπὸ ὄλες τὶς ἀστυνομίες τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν.

Ἀνέκδοτα

Καρδιὰ ζωάτερα

Μιὰ μέρα ὁ βασιλεὺς τῆς Σπαρτίας Ἄγης-σίλαος ἔπαιζε μὲ τὰ παιδιὰ του. Ἐνῶ δὲ ἦταν σκαρφωμένος σὲ μιὰ καρτέλα κι' ἔκανε τὸ ἄλογο καὶ τὰ παιδιὰ του ἄλλα προσποιῶντο τὸν ἡμαξηλάτη κι' ἄλλα τοὺς ἐπι-

βάτας, ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ἕνας φίλος τοῦ βασιλέως.

Ὁ Ἄγηςίλαος τότε ἐγύρισε πρὸς τὸν φίλο του χαμογελώντας καὶ τοῦ εἶπε:

—Ποῖν μὲ κρίνεις, περίμενε νὰ γίνῃς πατέρας.

Ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Ξενοφών

Ὁ Σωκράτης ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ συνήνησε τὸν Ξενοφώντα, ὁ ὁποῖος ἦτο τότε νεώτατος, ἔμεινε ἔκθαμβος μὲ τὸ κάλλος του καὶ τὴν σεμνότητά του.

Τοῦ ἔκλεισε τὸν δρόμο ἀπλώνοντας τὴν ράβδο του, καὶ τὸν ἐρώτησε ποῦ μποροῦσε κανεὶς νὰ προμηθευθῆ τὰ ἀπαιτούμενα γιὰ τὴν συντήρησι τῆς ζωῆς.

—Στὴν ἀγορά, ἀπήντησε ὁ Ξενοφών.

—Καὶ ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ διδαχθῆ τὴν καλωσύνη καὶ τὴν ἐντιμότητα, ἐρώτησε πάλι ὁ Σωκράτης;

—Τὸ ἀγνοῶ, ἀπήντησε ὁ Ξενοφών.

—Καὶ ἐν τούτοις αὐτὸ εἶναι πολὺ πιὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὸ προηγούμενο, παρατήρησε ὁ Σωκράτης. Ἀκολούθησέ με καὶ θὰ σοῦ τὸ διδάξω.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Ξενοφών ἔγεινε ὁ ἀχώριστος ὁπαδὸς τοῦ Σωκράτους.

Ἀνεξικακία

Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Πυθαγόρα εἶχαν ὡς ἀρχὴν τους νὰ μὴ ὑφίσταται ποτὲ παρεξήγησις ἀναμεταξύ τους.

Ἄν κάποτε, ἐνῶ συζητοῦσαν γιὰ διάφορα φιλοσοφικὰ ζητήματα τοὺς ἐτύχαινε νὰ ἀνταλλάξουν καμμιὰ βαρεῖα φράσι, ἔσπευδαν προτοῦ δύσῃ ὁ ἥλιος νὰ σφίξουν τὰ χέρια εἰς ἔνδειξιν συμφιλίωσης.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς σὲ μιὰ παρόμοια περίπτωσι, ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ φίλου του καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἄς ξεχάσουμε, τὴν ὁργή μας καὶ γίνε σὲ παρακαλῶ σὺ ὁ ἴδιος κριτὴς τῆς διαφορᾶς μας.

—Δέχομαι εὐχαρίστως, ἀλλὰ ντρέπομαι ποῦ μολονότι εἶμαι πρεσβύτερός σου, δὲν ἐπρόλαβα νὰ ἔλθω ἐγὼ πρῶτος νὰ σοῦ τεινω τὸ χέρι.

Η ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ

Κεῖνο τὸ βράδυ τὰ παιδιὰ κόντευαν νὰ μαλλώσουν μὲ τὸ Λάμπη, γιατί ἤθελε σώ- νει καὶ καλὰ νὰ τοὺς μιλήσῃ γιὰ τὴν Ἀθηνᾶ...

— Σήμερα θὰ σᾶς πῶ γιὰ τὴν Ἀθηνᾶ... εἶναι ἡ θεὰ πού ἰδιαίτερα λάτρειαν στήν Ἀθήνα πού εἶχε ὅπως ξέρετε πάρει τὸνο- μα της ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη της θεὰ καὶ πού σὲ κάθε της κίνδυνο αὐτὴν ἔβλεπε σὰν προστάτη καὶ βοηθό!...

— Ὅχι, καὶ μὲνε Λάμπη, τὴν Ἀθηνᾶ ἀπόψε... τὴν ξέρομε.

— Τὴν ξέρομε, τὴν ξέρομε, εἶπαν κι' οἱ μικροὶ πιτσιρικοί μὲ μιὰ φωνή.

— Καὶ τί ξέρετε παρακαλῶ γιὰ τὴν Ἀθηνᾶ, εἶπε ὁ Λάμπης δείχνοντας μὲ τὸ δά- κτυλο του τὸν Παῦλο.

— Νά! ξέρομε πὼς γεννήθηκε ἀπὸ τὸ κεφάλι του Δία πού τὸ κτύπησε μὲ τὸ σφυρί του ὁ Ἡφαιστος. Μᾶς τᾶπε ὁ μπαμπᾶς στήν Ἀκρόπολι, σὺ μουσεῖο.

— Κι' ἀκούω ξέρομε πὼς μάλλωσε μὲ τὸν Ποσειδῶνα ποὺς θὰ πάρῃ δική του τὴν Ἀθήνα εἶπε ἡ Κλειὼ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀδερφό της.

— Καὶ πὼς νίκησε αὐτὴ γιατί τῆς χάρι- σε τὴν ἐλλά. Μᾶς τὰ εἶπε ὁ μπαμπᾶς σὺτὸ Ἐρέχθειο.

— Ἀλήθεια, Λάμπη, εἶπε κι' ἡ Ἀννοῦ- λα... θαρρῶ κι' ἐγὼ πὼς τὴν Ἀθηνᾶ τὴν ξέρομε ἀρκετά... Πές μας τίποτε ἄλλο.

— Δὲ θὰ σᾶς πῶ τίποτε ἄλλο κι' οὔτε τὴν ξέρετε καλὰ τὴν Ἀθηνᾶ. Εἶπες, μικρό μου Παῦλο, πὼς ἡ Ἀθηνᾶ πήδηξε ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Δία. Δὲ μοῦ λές, παρακαλῶ, τί σημαίνει αὐτό;

— Ὁ καὶ μὲνος ὁ Παῦλος τᾶχασε... Ἦταν τόσο μικρὸς πού νὰ ξέρῃ καὶ σημασίες. Ἡ Ἀννοῦλα ὅμως ἔδωσε τὴν ἀπάντησι.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ ἀπλό. Ἡ Ἀθηνᾶ εἶναι ἡ θεὰ τῆς Σοφίας. Συμβολίζει τὸ μυαλό, τὴν ἐξυπνάδα καὶ φυσικὸ εἶναι νὰ βγαίῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Δία.

— Μπράβο, Ἄννα, φώναξαν τὰ μικρά, μὰ ὁ Λάμπης γέλασε πάλι εἰρωνικά. Κεῖνη

τὴ μέρα ἀκριβῶς εἶχε μελετήσῃ τόσο καλὰ τὸ μῦθο τῆς Ἀθηνᾶς πού κανεὶς δὲν μπο- ροῦσε νὰ τοῦ παραβγῇ.

— Δίκηο ἔχεις, Ἀννοῦλα, ἡ Ἀθηνᾶ συμ- βολίζει τὴν φρόνησι, τὸ Πνεῦμα, μὰ αὐτὸ δὲν συνέβαινε καὶ γιὰ τοὺς πρώτους ἀν- θρώπους... Οἱ πρωτόγονοι πρὶν βροῦν αὐ- τὲς τὶς ὡραῖες ιδέες, Εἰρήνη, Σοφία, Δι- καιοσύνη κτλ. δὲν ἔβλεπαν παρὰ μόνο τὴ φύ- σι μπροστά τους... Ὁ συννεφιασμένος οὐρα- νὸς πού ἔφεργε τὴ βροχὴ καὶ τὴν καταιγι- δα ἦταν ὁ Δίας. Μ' ἄξαφνα μέσα ἀπὸ τὰ μολυβένια σύννεφα πού συγκροῦνται μετα- ξύ τους ξεπηδοῦσε ἡ χρυσοῦ ἀστραπή. Λαμ- πρή, φοβερή, γεμάτη δύναμι φέροντας πίσω της τὴ βροντὴ καὶ τὸν κεραυνὸ θά- ταν κάποια θεὰ κι' ἐκείνη... Κι' ἀφοῦ βγῆ- κε ἀπὸ τὰ σύννεφα θάταν ἡ κόρη τοῦ Δία.

Τὰ δέξερφα ἔπαψαν πιά νὰ μαλλώνουν. Ὁ Λάμπης μὲ τὴ διήγησι του τὰ εἶχε συνεπά- ρει. Κι' ἐξακολούθησε :

— Ἀκούστε πὼς τὴν περιγράφει ἓνα πα- λῆο τραγοῦδι τῆς ὁμηρικῆς ἐποχῆς καὶ πέ- στε μου ἂν δὲν εἶναι ὀλοῖδια ἡ ἀστραπή. «Πήδησε ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Δία ἐκθαμβω- τικὴ μέσ' τὰ ὀλόχρυσά ὄπλα της. Ὅλοι οἱ ἀθάνατοι τρόμαξαν, σὰν εἶδαν τὴν ὡραία κόρη νὰ ἐξορᾷ ἀπὸ τὰ θάνατο κεφάλι σα- λεύοντας ἀπειλητικὰ τὸ λαμπρὸ κοντάρι της. Ὁ πηλὸς Ὀλυμπος οἰσίστηκε, ἡ γῆ βρόντη- ξε φοβερὰ, ὁ πόντος μὲ τὰ μαῦρα του κύ- ματα φούσκωσε, κι' ὁ ἥλιος σταμάτησε γιὰ λίγο τὰ γοργὰ ἄλογα του ὥσπου ἡ κόρη τοῦ Δία ἡ Παλλὰς Ἀθηνᾶ ἔβγαλε τὰ λαμπρὰ ὄπλα ἀπὸ τοὺς ὤμους της καὶ τὰ πόθησε κάτω».

— Τί ὄρατο πού εἶναι! Ἀλήθεια ἡ Ἀθηνᾶ ἔδω παριστάσει τὴν ἀστραπή... Ἔχεις δίκηο Λάμπη... μὰ ἔλα πές μας πὼς ἔφθα- σε ὕστερα νὰ σημαίῃ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴ σοφία;

— Ἀκούστε προσεκτικὰ καὶ θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα μὲ τὴ σειρὰ τους...

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ—ΠΑΠΑΔΑΚΙ

Η ΖΩΗ ΕΙΣ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΔΥΤΑΙ

Πόσες φορές δὲν θὰ σᾶς ἔτυχε ν' ἀκού- στετε γιὰ τὴν μυστηριώδη ζωὴ πού κλείνουν τὰ βάθη τῶν θαλασσῶν;

Ἡ ζωὴ αὐτὴ μᾶς εἶναι βέβαια ἄγνωστη κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος της, ἀφοῦ καὶ οἱ τολμηρότεροι δῦται δὲν ἔχουν ὡς σήμερα κατορθῶσει νὰ κατεβοῦν σὲ βάθος μεγαλύ- τερο ἀπὸ 100 μέτρα, ἀλλ' ὅσα ξέρομε εἶ- νε ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἐρεθίσουν τὴν περιέργειαν καὶ νὰ ἠλεκτρίσουν τὴν φαντασία μας.

Ὅπως θὰ ξέρετε, τὸ νερὸ μεγαλώνει ὅλα τὰ πράγματα πού βρίσκονται μέσα σ' αὐτὸ κι' ἔτσι, γιὰ τὸν ἀνθρώπο πού κατεβαίνει πρὸς τὸ βυθό, ἡ θάλασσα παρουσιάζει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἓνα θέαμα ἐκτάκτως φαν- τασμαγορικὸ καὶ μεγαλοπρεπὲς πού δὲν ἔχει κανένα ὁμοίό του πάνω στὴ γῆ.

Τὸ θέαμα αὐτὸ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ βάθος τῶν τριῶν μέτρων περίπου. Ἐκεῖ ὁ δῦτης συ- ναντᾷ ἓνα ἀμέτρητο πλῆθος ἀπὸ μέδουσες, πού φαίνονται πελώριες μέσα στὸ νερὸ καὶ πού ἔρχονται νὰ σφιχθοῦν ὀλόγυρά του μὲ ὀρμή. Ἄλλ' ἡ ὀρμή τους σταματάει πάνω στὸ μεταλλικὸ περιβλήμα πού τὸν σκεπάζει σ' ὅλο του τὸ σῶμα καὶ πού τὸν προφυλάτ- τει ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Λίγα μέτρα πιὸ κάτω διασχίζουν τὴν θά- λασσα ἀναρίθμητα μικρὰ ψάρια, πού τὸ χρῶμα τους ἐκπέμπει πολυχρόμες λάμψεις, ἔτσι πού ὅλη ἡ ἔκτασις γύρω φαίνεται σὰν νὰ εἶναι φωτισμένη μὲ βεγγαλικά.

Ἡ βλάστησις τῆς θαλάσσης δὲν εἶναι σημαντικὴ μέχρι τοῦ βάθους τῶν πενήντα μέτρων. Μὰ ἀπὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ γίνεται τόσο πυκνὴ καὶ πλουσία, ὅσον δὲν εἶνε οὔτε εἰς τὰ πυκνότερα δάση τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

Καὶ τὰ φυτὰ πού τὴν ἀποτελοῦν εἶνε πολὺ παρᾶξένα. Καταλήγουν ὅλα σχεδὸν σὲ μακρὺς πλεξίδες, πού τὸ πλάτος τους ὑπερ- βαίνει κάποτε τὰ εἴκοσι μέτρα.

Ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ φυτὰ ἀναπαύονται οἱ πολύποδες καὶ τὰ τεράστια καβούρια, πού ἡ διάμετρος τοῦ σώματός των ὑπερ- βαίνει κάποτε τὰ δύο μέτρα.

Ἐκεῖνο ὅμως πού κάνει πάντοτε τὴν με- γάλυτερη ἐντύπωσι εἰς τοὺς δῦτας εἶναι τὸ

φῶς. Εἶνε κατὰ μεταξὺ πρασίνου καὶ μώβ. Τὸ φῶς αὐτὸ ἐξασθενίζει ὅσον προχωρεῖ κανεὶς σὲ μεγαλύτερο βάθος καὶ εἰς τὰ τριάν- τα μέτρα ὁ ἥλιος φαίνεται σὰν κόκκινη καὶ ρευστὴ σφαῖρα, ὅπως θὰ ἦτανε μιὰ σφαῖρα ἀπὸ λυωμένο καὶ κοκκινισμένο μολύβι.

Τὸ περιεσσότερο παρᾶξeno ὅμως εἶνε ὅτι ἀπὸ τὸ βάθος αὐτὸ βλέπει κανεὶς τὰ ἄστρα ἐπάνω στὸν οὐρανὸ καὶ τὴν ἡμέρα ἀκόμη.

Τὸ μεσημέρι, ὅταν ὁ ἥλιος βρίσκεται εἰς τὸ ζενίθ, τὸ θέαμα τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης παίρνει μιὰ ξεχωριστὴ μεγαλοπρέπεια. Ἡ ἀντανάκλασις τοῦ φωτός ἐπάνω στὴν λεπτὴ ἄμμο δίδει τὴν ἐντύπωσι μιᾶς ἀπεράντου πεδιάδος ἀπὸ λυωμένο χρυσάφι, πού ἐκ- τείνεται σ' ὅλη τὴν ἔκτασι πού μπορεῖ νὰ περιλάβῃ τὸ μάτι.

Οἱ δῦται πού συνέβη νὰ κατέλθουν σὲ μεγάλα βάθη διὰ τὴν ἀνέλκυσιν πλοίων ἢ θησαυρῶν εὐρέθησαν πολλὰς φορές ἐμπρὸς σὲ φορικῶδη θεάματα.

«Παρετήρησα, λέγει ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ὅτι ἡ θάλασσα διατηρεῖ γιὰ πολλὸν καιρὸν ἀνε- παφα τὰ σώματα.

Κάποτε εἶχα κατέβει γιὰ τὴν ἀνέλκυσιν ἐνὸς πλοίου πού εἶχε ναυαγήσει τὴν νύκτα. Τὸ πλῆρωμα φαίνεται ὅτι ἐκοιμάτο κατὰ τὴν ὄραν τοῦ ναυαγίου κ' ἔτσι οἱ περισσό- τεροι ναῦται ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν ζωὴν πρὸς τὸν θάνατο χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν κα- θόλου. Ὅταν κατέβηκα στὶς καμπίνες τοῦ πλοίου ἐνόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι εἶχα βρεθῆ ἀνάμεσα σ' ἓναν κόσμον ἀπὸ φαν- τίσματα. Μὰ ὅταν ἐπλησίασα ἓνα ἀπὸ τὰ κοιμώμενα σώματα καὶ τὸ ἄγγισα μὲ τὸ χέ- ρι μου, εἶδα ξαφνικὰ τὶς σάρκες του ὅλες νὰ πέφτουν μονομιᾶς καὶ μπροστά μου πα- ρουσιάσθηκε τότε ἓνας ἀνθρώπινος σκελετός πού εἶχε πάντοτε τὴν στάσιν τοῦ κοιμώμε- νου ἀνθρώπου... Ποτέ μου δὲν θὰ ξεχίσω τὴν φρίκην πού μοῦ προκάλεσε αὐτὸ τὸ θέαμα».

Ἄλλ' ἡ ζωὴ τῆς θαλάσσης εἶναι τόσο ἀξιοπεριέργος καὶ τόσο μυστηριώδης πού δὲν μποροῦμε φυσικὰ νὰ ἐξαντλήσουμε τὸ θέμα μας σὲ μιὰ μόνον φορὰ. Γι' αὐτὸ θὰ συνεχίσουμε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ἐπόμενα φύλλα.

Ο. HANSTEIN

ΣΤΟΥΣ ΔΙΘΕΡΑΣ...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Χάρis σ' αὐτὴ τὴν πόρτα ἤμαστε προφυλαγμένοι ἀπὸ τὸν κνκλῶνα, ἀλλὰ τὸ σκοτάδι ἦταν τόσο πνκνὸ πὸν δὲν μπορούσαμε νὰ προσανατολισθοῦμε.

"Εβγαλα ἀπὸ τὴν τσέπη μου ἓνα κουτὶ σπέρτα καὶ ἀναψα ἓνα. Ἡ φλόγα ἐφώτισε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ πρόσωπο τοῦ Ρολάνδου κι' ἐπροφθάσαμε νὰ διακρίνωμε κάτι παράξενα πράγματα πὸν ἀποτελοῦσαν τὴν γύρω μας ἐπίπλωσι.

Ἡ αἶθουσα ἦταν μεγάλη μὲ χαμηλὸ ταβάνι. Τὸ πάτωμα καὶ οἱ τοῖχοι ἦσαν στρωμένοι μὲ χονδρὰ χαλιὰ ἀνατολήτικα καὶ ἓνα πλατὺ ντιβάνι ἦταν τοποθετημένο στὸ βάθος μὲ μπόλικα μαξιλάρια. Κοντὰ στὸ ντιβάνι τρεῖς πολυθρόνες καὶ ἓνα τραπέζι μὲ δκτάγωνο δίσκο καὶ δυὸ ναργιλέδες.

Οἱ τοῖχοι ἦσαν στολισμένοι μὲ βιτρίνες γεμάτες τιμαλφῆ ἀντικείμενα καὶ πανοπλίες μὲ ὄπλα κάθε ἐποχῆς καὶ κάθε ἐθνικότητος.

"Ὅλα αὐτὰ πρόφθασα καὶ τὰ εἶδα σὲ διάστημα λίγων δευτερολέπτων στὸ φῶς τοῦ σπέρτου κι' ὅταν ἔσβυσε τὸ πρῶτο, ἀναψα δεύτερο, ὕστερα τρίτο καὶ στὸ τέλος ἐσκέφθηκα ν' ἀνάψω μιὰ λάμπα ἀπ' αὐτὲς πὸν κρεμόταν ἀπὸ τὸ ταβάνι. Ἄπλετο φῶς ἐχύθηκε παντοῦ καὶ ὁ Ρολάνδος δὲν ἐχόρταινε νὰ κνκτιάζη τριγύρω του σαστισμένος.

— Θανμάσια! ἐφώνηξε. Μοῦ φαίνεται πὸς ζῶ κάποιο παραμῦθι τῆς Χαλιμᾶς. Τόσο πὸν ἔχω μεγάλη διάθεσι νὰ κνκπιήσω τὸ χέρι μου νὰ ἰδῶ ἂν θὰ τρέξουν σκλάβοι νὰ μᾶς ὑπηρετήσουν.

— Τὸν νοῦ σου μόνον μὴν ἔλθουν πειραταί, εἶπα γελῶντας.

— Διόλου παράξενο. Γιὰτὶ ἀσφαλῶς αὐτὸ θὰ εἶναι κανένα καταφύγιο λησιτῶν.

Δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του πὸν ἓνα τρομερὸ κρότος ἔσεισε ἐκ θεμελίων τὸν βράχο μας.

— Τί τρέχει! ἐφώνηξε ὁ Ρολάνδος.

— Θὰ ἔπεσε κανένας κεραυνός, εἶπα λιγάκι φοβισμένος, ἀλλὰ ὁ Ρολάνδος δὲν ἐσυμφώνησε μαζί μου.

— Θάλεγα μᾶλλον σεισμός, εἶπε.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τί συμβαίνει.

Ἄνοιξαμε τὴν πόρτα καὶ ξαναπήραμε τὸν δρόμο πὸν ὡδηγοῦσε στὸν διάδρομο μὰ τότε δὲν ἀργήσαμε νὰ καταλάβωμε τί εἶχε προκαλέσῃ τὸν τρομερὸ ἐκεῖνο κρότο. Ἡ θύρα ἀπὸ τὸ μπετὸν εἶχε κλείσῃ ἀπὸ κάποιο δυνατώτερο φύσημα ἀνέμου καὶ αὐτὸ εἶχε τραντάξῃ ὀλόκληρο τὸν βράχο.

— Καὶ τώρα νᾶμαστε φυλακισμένοι, εἶπα.

— Παραπονιέσαι; Δὲν μᾶς λείπει τίποτα δῶ μέσα καὶ ψάχνοντας ἴσως βροῦμε καὶ προμήθειες γιὰ νὰ φᾶμε! Ἐτοῖ θᾶμαστε βασιλιάδες...

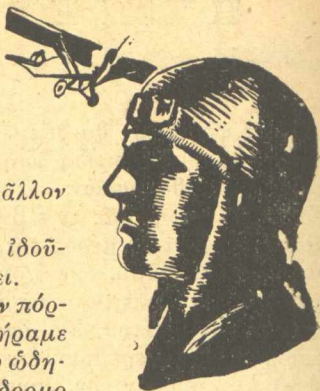
Ξαναγύρισαμὲ στὴ φωτισμένη αἶθουσα καὶ ἐξακολοθήσαμε τὰς ἐρεῦνας μας. Ἀλλὰ τὸ πρῶτο πὸν παρατηρήσαμε ἦταν ὅτι τὰ πράγματα ὅλα ἦσαν κατασκευασμένα. Σημεῖον ὅτι δὲν εἶχε πατήσῃ κανεὶς τὸ πῶδι του ὀλόκληρους μῆνες. Ἀπόδειξις ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ βράχου ἦσαν πειραταὶ καὶ μὲ τὸν κνκλῶνα αὐτῆς τῆς ἐποχῆς ἤξεραν πὸς δὲν μπορούσαν νὰ προσεγγίσουν σ' ἐκεῖνα τὰ παράλια.

Ἐξαφνα ἐνῶ ἐκνκτιάζαμε τριγύρω ἀνακαλύψαμε μιὰ κρυφὴ πόρτα πὸν τὴν ἀνοίξαμε καὶ μᾶς ὡδήγησε σ' ἓνα διαμέρισμα πὸν ἀσφαλῶς θὰ ἐχρησίμευε γιὰ κουζίνα ἐνῶ παραπλευρῶς ἓνα ἄλλο διαμέρισμα φαίνεται προωρισμένο γιὰ κοιτῶνας.

Ἐκεῖ βρήκαμε διάφορα ροῦχα κι' εἶτοι μπορούσαμε νὰ ντυθοῦμε. Ἐπειτα ἐσκεφθήκαμε κάπως πιδ ὄλιστικά κι' εἰτοιμάσαμε ἓνα μεγαλοπρεπέστατο γεῦμα μὲ διάφορες κονσέρβες πὸν βρήκαμε στὴν κουζίνα καὶ κρασί ἐκλεκτό. Ὁ Ρολάνδος βρήκε καὶ ὡραιότατα πούρα καὶ ἐκάπνισε μακαρίως ἀφοῦ ξαπλώθηκε ἀνα ταυτικῶτατα ἐπάνω στὸ ντιβάνι.

— Ὅλα πᾶνε καλὰ γιὰ τὴν ὥρα! εἶπα.

— Γιὰτὶ γιὰ τὴν ὥρα;

— Ὅσοι νᾶρθρουν οἱ νοικοκυραῖοι.

— Βέβαια, ἔχεις δίκη. Μὰ ὥστόσο ἂς ἀπολαῦσωμε καὶ ἂς πάρωμε ἓνα καλὸν ὕπνο σ' αὐτὸ τὸ ντιβάνι.

Ἡ νύχτα πέρασε ἡσυχὴ καὶ τὴν ἐπομένη ἐξημέρωσε μιὰ ὡραιότατη ἡμέρα πὸν δὲν ἐθύμιζε διόλου τὴν θύελλα τῆς προηγούμενης.

Ἐδνκχῶς ἡ θύρα ἀπὸ τὸ μπετὸν ἀνοίξε χωρὶς πολὺ δυσκολία ἀφοῦ δὲν εὔρισκε πιδ ἀντίστασι ἀπὸ ἀέρα κι' εἶτοι μπορούσαμε νὰ βροῦμε στὴν παραλία.

— Τί νᾶγινε ἐκεῖνη ἡ γυναῖκα πὸν εἶδαμε; εἶπα.

— Μυστήριο! ἀπήντησεν ὁ Ρολάνδος. Πρέπει νὰ ψάξωμε νὰ τὴ βροῦμε. Θὰ φοβᾶται ἴσως τοὺς πειρατὰς καὶ κρύβεται!

— Μὰ πὸν κρύβεται; Αὐτὸ εἶναι τὸ ζήτημα.

— Ἐρεῖς τί πρέπει νὰ κάνωμε; Νὰ κρυφώσωμε κάπου μιὰ πινακίδα, στὴν ὁποία νὰ γράψωμε καθησυχαστικά λόγια.

Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Ἐγράψαμε τὰ ἀκόλουθα σὲ τέσσερες γλώσσες: γαλλικὰ, ἀγγλικὰ, ἰταλικὰ καὶ ἀγγλικὰ:

«Δὲν εἶμαστε πειραταί. Εἶμαστε ναυαγοὶ ἀεροπόροι. Βοήθαμε τὴ σπηλιὰ τῶν λησιτῶν καὶ μένομε κει. Μὴ μᾶς φοβάστε. Ἐλάτε νὰ μᾶς βρῆτε, δὲν θέλομε τὸ κακό σας!»

Κοντὰ στὴν πινακίδα βάλαμε μερικὲς κονσέρβες, ἓνα μπουκαλάκι ρῶμι καὶ 2—3 γαλέτες.

Τὸ πείραμα ἐπέτυχε. Τὴν ἐπομένη οἱ προμήθειες ἔλειπαν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ δοθῇ καμμία ἀπάντησις στὴν πρόσκλησι μας.

Τὴν στιγμή ὅμως πὸν ἀπελπισμένος ἐσκεπτόμουννα νὰ βρῶ τὴν ἐξήγησι αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου βλέπω τὸν Ρολάνδο νὰ μοῦ δείχνῃ κάτι:

Πάνω σ' ἓνα βράχο διέκρινα τὴν σιλουέτα μιᾶς γυναίκας πὸν φαινόταν νεωτάτη κι' ἐκνκτιάζε πρὸς τὸ μέρος μας μὲ δυσπιστία.

— Ἐλάτε! μὴ φοβάσθε! τῆς ἐφώνησα. Εἶμαστε φίλοι!

Καὶ τότε ἡ γυναῖκα ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος μας ἀφοῦ μᾶς ἐκαλημέρησε σὲ ἰσπανικὴ διάλεκτι.

— Διάβολε! ἐπιθύρισα τότε ἐγώ, νὰ τί δὲν ἐσκέφθηκα. Νὰ γράψω στὴν πινακίδα καὶ ἰσπανικά!

— Σενορία, εἶπεν ὁ ἐξάδελφός μου, δὲν πρέπει νὰ μᾶς φοβάσθε. Εἶμαστε φίλοι.

Ἄν μᾶς βλέπετε νὰ κατοικοῦμε σ' αὐτὴ τὴ σπηλιὰ τῶν πειρατῶν εἶναι μόνον καὶ μόνον γιὰτὶ τὴν ἀνακαλύψαμε ἐντελῶς τυχαῖα. Ἄλλοιῶς θὰ εἶχαμε πεθάνει τῆς πείνας.

— Μὰ σεῖς πὸς ζῆτε ἐδῶ; Ποῦ κρύβεσθε; Ἡ νέα ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Ἀχ! ἂν ξέρατε, εἶπε, ἂν ξέρατε πὸς ἐξήσαμε δέκα πέντε μέρες τρόμου καὶ μὲ τί στερήσεις...

— Πὸς ἐξήσατε; Δηλαδὴ ποιοί;

— Ἡ μητέρα μου κι' ἐγώ, κύριε. Ἡ μητέρα μου εἶνε πολὺ ἄρρωστη.

— Καὶ πὸν τὴν ἔχετε ἀφήσει; Πρέπει νὰ τὴν δοῦμε. Ποῦ εἶναι;

...Δέκα πέντε μέρες τρόμου καὶ τί στερήσεις.

— Σὲ μιὰ σπηλιὰ.

— Μὰ δὲν εἶδαμε ἄλλη σπηλιὰ ἀπ' αὐτὴ, στὴν ὁποία μένομε.

— Ὑπάρχει ἐν τούτοις μιὰ πὸν τὴν μοιραζόμαστε μαζί μὲ τὸν φίλο μας, τὸν μοναδικό μας φίλο πὸν μᾶς τὴν ἐδειξε.

— Θὰ εἶναι τὸ πουλι πὸν εἶδαμε, εἶπα.

— Ἀκριβῶς!

— Καὶ παρ' ὀλίγονὰ τὸ φάμε, ἐπρόσθεσεν ὁ Ρολάνδος. Πάμε, πάμε γρήγορα στὴ μητέρα σας. Περάστε πρὸς νὰ μᾶς δείξετε τὸν δρόμο.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ («Ἑλληνόπουλα»)

Μαθήτριες τῆς Γ'. Γυμνασίου τὴν ὥρα τοῦ ἐργοχείρου.

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἐκπαιδευτικὸς Ἐνδεσμος

Κάθε φορά πὸ «Τὰ Ἑλληνόπουλα» ἐπισκέπτονται καινούριο σχολεῖο στὴν πρωτεύουσά μας, σὰς μακαρίζουν, παιδιὰ μας, πὸ ζῆτε στὴν σημερινὴ ἐποχὴ.

Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε πὸς ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια τὰ παιδιὰ πὸ σήμερα εἶναι οἱ γονεῖς σας δὲν εἶχαν τὸ εὐτύχημα νὰ ἀντλοῦν τὴν μάθησι σὲ περιβάλλον πὸ νὰ τοὺς προσφέρῃ συγχρόνως ὅλη τὴ δυνατὴ ἀνεσι τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ τόπος μας ἦταν ἐν τῷ γίγνεσθαι κι' ὅταν κάποτε μᾶς μιλοῦσαν γιὰ Εὐρωπαϊκὰ σχολεῖα, μᾶς συνέβαινε νὰ μένουμε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα καὶ νὰ νομίζουμε πὸς ὅτι ἀκούγαμε ἦσαν παραμύθια.

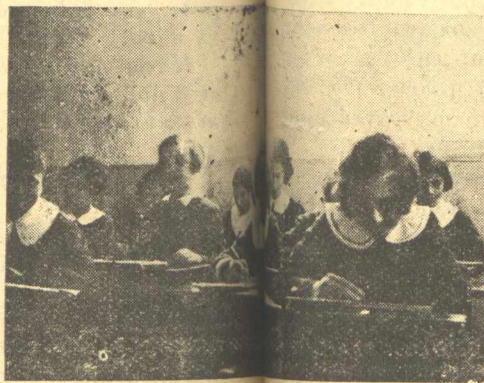
Μὰ νὰ πὸ καὶ τὰ παραμύθια κάποτε ζωντανεύουν μπροστά μας, κι' αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι εἶχαμε ὅταν προχθὲς ἐπισκεφθῆκαμε χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας τὸ Ἀνώτερον Παρθεναγωγεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Σύνδεσμου.

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἐκπαιδευτικὸς Σύνδεσμος μπορούμε νὰ πούμε πὸς εἶνε ἀπὸ τὰ πιὸ παλῆα σχολεῖα τοῦ τόπου μας, γιατί ἂν σήμερα συνεχίζῃ τὴν ἐπιτυχῆ σταδιοδρομίαν τοῦ ὑπὸ αὐτὴν τὴν προσωνομίαν, δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ συνέχισις τοῦ Ἀνωτέρου Παρθε-

ναγωγεῖου τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, τὸ ὁποῖον ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ τμήματος τῆς ὡς ἂνω ἐνώσεως καὶ τῆ πρωτοβουλία μιᾶς εὐγενοῦς δεσποίνης, πὸ ὅλοι οἱ παλαιότεροι ἐνθυμούμεθα μὲ συγκίνησιν, τῆς Αἰκατερίνης Λασκαρίδου.

Ἡ Αἰκατερίνη Λασκαρίδου, ἡ πραγματικὴ μορφή τῆς Ἑλληνίδος ἀρχόντισσας, ἔθετε ἀπὸ τοῦ 1897 τὰς βάσεις τοῦ πρωτύπου Παρθεναγωγεῖου, τὸ ὁποῖον ὅλο καὶ ἐξελισσόμενον σύμφωνα μὲ τὸ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα πὸ ἐπικρατεῖ εἰς τὴν Εὐρώπῃ ἐφθασε κατὰ τὸ 1912 νὰ ἀπαρτίζεται ἀπὸ πλήρες δημοτικὸν σχολεῖον καὶ πλήρες γυμνάσιον.

Ὅταν ὁμως κατὰ τὸ 1917

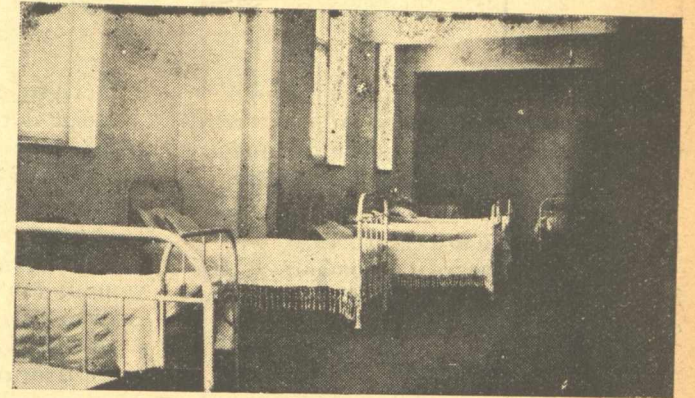
Τὰ κορίτσια τῆς Γ'. Δημοτικὸν τμήμα τῆς Ἱκνογραφίας

εἰς τὰ Σχολεῖα μας

ἡ αἰμνήστος Αἰκατερίνη Λασκαρίδου ἀπέθνησκε, ἀφίνουσα ὀπισθὲν τῆς τὴν ἀνάμνησι μιᾶς ξεχωριστῆς γυναικείας δράσεως, τὸ Ἀνώτερον Παρθεναγωγεῖον ἐκινδύνευε νὰ ἀνακόψῃ τὸ ἔργον τοῦ κατόπιν τῆς διαλύσεως τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων.

Οἱ γονεῖς ὁμως τῶν τότε παιδιῶν ἐν συνεννοήσῃ μετὰ τῆς διευθυντρίας τῶν κ. Μαρίας Κρίκου ἔσπευδον, διὰ νὰ μὴ χαθῇ τὸ ἔργον τῆς μεταστάσης νὰ ἰδρῶσιν τὸν Ἑλληνικὸν Ἐκπαιδευτικὸν Σύνδεσμον.

Αὐτὸ εἶναι μὲ λίγα λόγια τὸ ἱστορικὸν τοῦ Ἀνωτέρου Παρθεναγωγεῖου καὶ πλήρους Γυμνασίου, τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ σήμερα εἰς ἓνα θαυμάσιο κτίριο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαυρογένῃ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς εὐάερους κοιτῶνας τοῦ Ἑλλ. Ἐκπ. Σύνδεσμου

Ἡ διευθύντριά του κυρία Μαρία Κρίκου, συνεχίζει ἐπαξίως τὰ ἰδανικὰ τῆς Αἰκατερίνης Λασκαρίδου, ἔχουσα ὡς συνεργάτας καθηγητὰς, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων προσφέρουν τὰ φῶτα τῶν εἰς τὰ παιδιὰ πὸ φοιτοῦν εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον ἀπὸ σειρᾶς ἤδη ἐτῶν.

Καθὼς ἡ ἰδία ἡ κυρία Κρίκου μᾶς τονίζει ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον ἐφιστᾶ περισσότερο τὴν προσοχὴν τῆς εἶναι εἰς τὸ ἠθικὸν τῶν παιδιῶν πὸ τῆς ἐμπιστεύονται.

— Θέλουμε μᾶς λέγει ἀπὸ ἐδῶ μέσα νὰ βγοῦν πραγματικὲς Ἑλληνοπούλες, ἀνεπτυγμένες στὴν ψυχὴ καὶ στὸ πνεῦμα, καὶ ἱκανὲς νὰ συνεχίσουν τὴν παράδοσι τῆς ἐλληνοπρεποῦς ἀγωγῆς.

Σὲ λίγο μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ ἀπέραντο κτίριο, τίς δλόφωτες τάξεις τοὺς εὐάερους κοιτῶνας τῶν οἰκοτρόφων, τοὺς θαυμασίους λουτήρας καὶ φθάνομε ἀκόμη καὶ μέχρι τῆς σοφίτας, ὅπου μία ἀπέραντος ταράτσα, μᾶς συγκρατεῖ γιὰ μερικὰ λεπτὰ πρὸ τῆς θέας πὸ ἀπλώνεται μπροστά μας,

Σπεύδουμε ὁμως νὰ ξαναμποῦμε μέσα, γιατί τὸ κρῦο εἶναι ἀρκετὰ αἰσθητὸ, ἐνῶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κτιρίου, ὁ πολιτισμὸς, δηλαδὴ τὸ καλοριφέρ, χαρίζει ἀφειδῶς τὴν θερμότητά του.

Ἀποθανατίζουμε μὲ τὸν φακό μας τὰ παιδιὰ τὴν ὥρα τῆς δράσεως, συγχαίρουμε τὴν κ. Κρίκου καὶ φεύγουμε λέγοντας: «Εὐτυχισμένα σημερινὰ παιδιὰ!»

Γαλλικὸ
Μυθιστό-
ρημα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Τοῦ
RENE
VIGO

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Στὸν δρόμο ὁ Ζὰκ ἐπροσπαθοῖσε νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ ὁ ἀεροπόρος καὶ τοῦ ἀπέτεινε διάφορες ἐρωτήσεις.

Μεταξὺ ἄλλων τοῦ εἶπε :

—Κάνετε δοκιμαστικὴ πτήσι αὔριο ;

—Ναί, ἀπήντησεν ὁ ἀεροπόρος κ' ἐγέλασε πονηρά, ἀλλὰ τὸ γέλιο αὐτὸ δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴ τοῦ Ζὰκ.

—Θὰ μπορούσα νὰ σὰς δῶ αὔριο τὸ ἀπόγευμα ; ἐρώτησε.

—Ναί βέβαια, ἀπήντησεν ὁ ἀεροπόρος καὶ ξαναγέλασε.

Ὁ Ζὰκ δὲν θέλησε πολὺ νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ ἀεροπόρος τὸν ἐκορόιδεκε καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐσκόπευε νὰ φύγῃ πρῶτ' αὔριον. Ἔτσι τοῦ ἔδιδε τὴν ἀδεια νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ τὸ ἀπόγευμα, δηλαδὴ τὴν ὥρα πού θὰ ἦταν πὰ μακρυνά.

Στὴν πλατεῖα Δημοκρατίας ὁ Λανδρὲλ ἐπαρακάλεσε τὸν Ζὰκ νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐκεῖ καὶ οἱ δύο νέοι ἐχωρίσθησαν.

—Καλὸ ταξίδι, κ. Λανδρὲλ.

—Γιατὶ μοῦ εὐχέσθε καλὸ ταξίδι ;

—Διάβολε ! Ἐξέρι κανεῖς ., μπορεῖ ν' ἀποφασίσετε ξαφνικὰ νὰ φύγετε ἀπόψε τὴ νύχτα.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ἀεροπόρος δὲν ἐγέλασε πιά, ἀλλὰ ἐσκέφθηκε :

«Πῶς διάβολο τὸ κατάλαβε ; ..»

Ἄλλὰ ἤδη ὁ Ζὰκ εἶχε βάλει τὸ αὐτοκίνητό του εἰς κίνησιν καὶ εἶχεν ἀπομακρυνθῇ.

Ἄντι ὅμως νὸ συνεχίσῃ τὸν δρόμο του στὸ Παρίσι, ἔκαμε στροφὴ καὶ ξαναγύρισε στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Μπουρζέ.

Τὶ ἐσκόπευε νὰ κάμῃ ;

Δὲν θὰ εἶχε ἀκόμη ἀποφασίσει οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος, γιατί ἀντὶ νὰ σταθῇ μπρὸς τὸ ἀεροδρόμιο ὅπως πρὶν ἐστάθμευσε σ' ἕνα γειτονικὸ γκαράζ καὶ ἀφῆκε ἐκεῖ τὸ αὐτοκίνητό του.

Ἐπειτα ἐπροχώρησε περὶ ὡς τὸ ἀεροδρόμιο κ' ἐμπῆκε μέσα. Τὸν ἤξευραν ὅτι εἶναι δημοσιογράφος καὶ δὲν τὸν ἐμπόδισε κανεῖς.

Μετεχειρίσθηκε τὴν γνωστὴ του μέθοδο :

Μόλις ἀντελήφθη ὅτι δὲν τὸν ἔβλεπε κανεῖς ἐμπῆκε σ' ἕνα κασόνι πού ἦταν τοποθετημένο σὲ τέτοιο μέρος πού ὅτι κ' ἂν γίνονταν δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοῦ ξεφύγῃ.

Ἔμεινε κεῖ ἄρκετὲς ὥρες περιμένοντας τὸν Λανδρὲλ πού σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς του δὲν θ' ἀργούσε νὰ φανῇ ἂν τὸ ξεκίνημα εἶχε ὀρισθῇ γιὰ τὶς πρωῖνὲς ὥρες.

Ἄλλὰ εἶχε ἀρχίσει πιά νὰ νυχτώνῃ καὶ δὲν φαινόταν κανεῖς. Ὁ Ζὰκ εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονή του κ' ἐφοβόταν πὼς ὁ Λανδρὲλ εἶχε ἀλλάξῃ σχέδια.

—Μήπως γελάστηκα στοὺς ὑπολογισμοὺς μου ;

Ἄλλὰ τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπελιπίζεται βλέπει ἀπὸ μιὰ χαραμίδα τὸν Λανδρὲλ καὶ τὸν ἀκούει νὰ λέει σὲ κάποιον πού βέβαια θὰ τὸν συνώδεκε.

—Λοιπὸν πάνε τὰ ψέμματα, Γαβριήλ, πρῶτ' αὔριον ξεκινάμε...

—Τόσο τὸ καλλίτερο, ἀρχηγέ. Περιμένω πὼς καὶ πὼς αὐτὴ τὴ στιγμὴ.

—Δὲν φοβάσαι ;

—Νὰ φοβάμαι μ' ἕνα πιλότο σὰν κ' ἐσὰς ; Δὲν φοβάμαι, μόνο θάθελα νάχαμε κιόλας φύγει.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, Γαβριήλ. Μὰ θὰ πετύχωμε, μείνε ἡσυχος. Τὸ κόκκινο ἀεροπλάνο εἶναι μιὰ πρώτης τάξεως μηχανή.

—Πότε θὰ φθάσωμε στὴ Νέα Ὑόρκη ;

—Ἄν ὅλα πάνε καλά ὅπως φαντάζομαι θὰ προσγειωθοῦμε αὔριο τὸ μεσημέρι.

Ὁ Ζὰκ Ρομπέρτ τὰ ἀκούσε ὅλα. Δὲν ἤθελε περισσότερα γιὰ τὸ ἄρθρο του. Ἡ ἐφημερίς του θὰ ἦταν πάλι πρώτη ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν εἴδησι.

Ὁ Λανδρὲλ μὲ τὸν μηχανικὸ του ἔδωσαν μιὰ τελευταία ματιὰ γιὰ νὰ πεισθοῦν πὼς τὸ ἀεροπλάνο ἦταν ἐν τάξει, καὶ ἐκλείδωσαν τὸ ὑπόστεγο χωρὶς νὰ ὑποπτεύωνται ὅτι ἔκλειναν μέσα σ' αὐτὸ κ' ἕνα τοῦ ὁποίου ἀγνοοῦσαν τὴν ὑπαρξί.

Τότε ὁ Ζὰκ ἐβγήκε ἀπὸ τὴν κρύπτη καὶ ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ ἐπιχειρήσῃ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, ἀλλὰ τοῦ φαινόταν λιγάκι δύσκολο, σχεδὸν ἀκατόρθωτο.

—Καλὰ τὴν ἔπαθα, εἶπε, θὰ μείνω κλεισμένος ἐδῶ μέσα ὥσπ' αὔριο τὸ πρωτ'.

Μέσα στὸ ὑπόστεγο ὑπῆρχαν διάφορα ἐργαλεῖα γιὰ νὰ βιάσῃ τὴν κλειδαριὰ, ἀλλὰ τὴν ὥρα πού ἐτοιμαζόταν νὰ τὸ ἐπιχειρήσῃ ἀκούσε κλειδὶ στὴν κλειδαρότροπα καὶ μόλις ἐπρόφθασε νὰ ξαναμπῇ στὸ κασόνι του.

Σὲ λίγο ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ δύο ἄγνωστοι ἔκαμαν τὴν εἴσοδό τους. Ἄναψαν ἕνα φαναράκι τσέπης καὶ ἀρχισαν νὰ ψάχνουν τριγύρω.

—Ποῖοι εἶν' αὐτοί ; Τὶ θέλουν ; ἐσκέφθηκε ὁ Ζὰκ.

Οἱ δύο ἄγνωστοι μιλοῦσαν γερμανικὰ καὶ ὁ Ζὰκ πού ἤξευρε ἀρκετὰ ἔκατάλαβε τὸν διᾶλογο τους.

—Κάνε γρήγορα ! ἔλεγε ὁ ἕνας.

—Φθάνει νὰ ξελασκάρωμε τὶς βίδες καὶ τὸ ἀεροπλάνο θὰ κάμῃ μιὰ ὄμορφη βουτιά στὴ θάλασσα ! ἔλεγε ὁ ἄλλος.

Ὁ νεαρὸς ρεπόρτερ δὲν ἤθελε πολὺ νὰ καταλάβῃ τὰ διατρέχοντα. Οἱ δύο αὐτοὶ ἦσαν ἀσφαλῶς πληρωμένοι γιὰ νὰ κάμουν «σαμποτάζ». Γερμανοὶ ἀναμφιβόλως γιὰ νὰ καταστρέψουν τὸν Γάλλο ἀεροπόρο.

Ὁ Ζὰκ ἔγινε θηριὸ καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ τὶς συνέπειες ὤρμησε ἔξω ἀπὸ τὴν κρύπτη του καὶ ἄρπαξε τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς κακούργους τὴν ὥρα πού ἐλασκάριζε τὶς βίδες.

Μία ἀγρία πάλῃ ἀκολούθησε τότε καὶ φυσικὰ οἱ δύο ἄνδρες πού ἦσαν χειροδύναμοι ὑπερίσχυσαν. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὁ Ζὰκ ἦταν δεμένος καὶ φιωμένος. Ἔτσι ἀνίσχυρος καὶ κάμῃ τὸ παραμικρὸ παρηκολούθησε τὸ «σαμποτάζ» τοῦ κόκκινου ἀεροπλάνου καὶ ὕστερα μετεφέρθη σὰν πακέτο ἔξω ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο.

—Τὶ θὰ τὸν κάμωμε ; ρώτησε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο κακούργους.

—Δὲν μπορούμε νὰ τὸν ἀφήσωμε ἐδῶ. Θὰ τὸν βροῦνε καὶ θὰ μᾶς προδώσῃ.

—Τότε νὰ τὸν σκοτώσωμε ;

—Τρελλάθηκες ;

—Λοιπὸν πὼς νὰ τὸν ξεφορτωθοῦμε ;

—Ἐξέρω κάποια παλῆ μαρακάκα σὲ μιὰ γωνιά τοῦ ἀεροδρομίου. Δὲν μπλαινὲ ποτὲ κανεῖς ἐκεῖ. Θὰ τὸν κλείσωμε ἐκεῖ κ' ὅταν

τὸν ἀνακλύψουν ὁ «Ἰωσήφ Λὲ Μπρι» θὰ ναι στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας.

Ἐπωφελοῦμενοι ἀπὸ τὸ σκοτάδι μετέφεραν τὸν δυστυχισμένο τὸν Ζὰκ στὴν ἐγκαταληθμένη μαρακάκα καὶ τὸν πέταξαν σὰν ἕνα πακέτο λέγοντας :

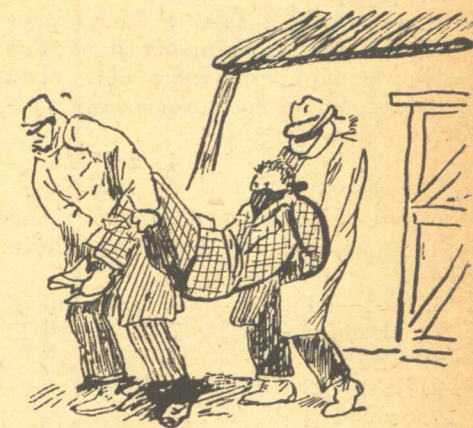
—Εἶναι καλὰ δεμένος. Δὲν μπορεῖ νὰ κουνήσῃ.

Ἔστερα ἔφυγαν.

Ὁ Ζὰκ μόλις ἔμεινε μόνος ἀρχισε νὰ σκέπτεται πὼς θὰ μπορούσε νὰ γλυτώσῃ τὸν Λανδρὲλ ἀπὸ τὴν τύχη πού τὸν ἐπεριμένε

—Πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ τὸν εἰδοποιήσω ἐπιθύρσει,

Δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ πολλές κινήσεις, ἀλλὰ μὲ τὶς λίγες πού κατώρθωσε νὰ κάμῃ

ἔπρεσε ἕνας σουγιὰς πού εἶχε στὴν τσέπη του καὶ αὐτὸ τοῦ ἔδωσε ἀμέσως μιὰ φαινή ἰδέα. Ἄν κατώρθωνε νὰ κόψῃ τὰ δεσμὰ του ;

Σέροντας μπόρεσε κ' ἐπίασε τὸν σουγιὰ, ἀλλὰ δὲν ἔφθανε νὰ τὸν πιάσῃ ἔπρεσε καὶ νὰ τὸν ἀνοίξῃ πρᾶγμα ἀκατόρθωτο, ἀφοῦ ἦταν τόσο καλὰ δεμένος.

Ἄρχισε ν' ἀπελιπίζεται ὅταν βλέπει σὲ μιὰ γωνιά τῆς μαρακάκας ἕνα κουτὶ σπύρτα. Σέρνεται ὡς ἐκεῖ τὰ πιάνει μὲ τὸ στόμα του καὶ κατορθώνει καὶ ἀνάβει ἕνα καὶ τὸ πετᾶ σὲ κάτι κάσες καὶ χαρτιά πού ἦσαν σωριασμένα σὲ μιὰ γωνιά.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἤλπιζε νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴ τῶν φυλάκων τοῦ ἀεροδρομίου στὴν μαρακάκα.

Ἔτσι κ' ἔγινε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΠΑΝΑΡΧΑΙΑ ΑΣΚΗΣΙΣ

ΠΩΣ ΠΑΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΣΚΑΚΙ

2.-ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΕΛΛΟΥ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

α' παραλλαγή

Και τὸ ἀνοιγμα αὐτὸ ποὺ παίρνει τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὴν δευτέρη κίνησι τῶν Ἄσπρων ἔχει δύο παραλλαγές ἄξιες μελέτης.

Ἄρχίζω ἀπὸ τὴν πρώτη:

Ἄσπροι	Μαῦροι
1. πετ—ε4	1. πε7—ε5
2. Τζ1—γ4	2. Αη8—ζ6
3. πδ2—δ3	3. Τζ8—γ5
4. Αη1—ζ3	

Ἄν καὶ γενικῶς πρέπει ν' ἀποφεύγουμε νὰ βγάζουμε τοὺς ἀξιωματικοὺς ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ πιόνια, ἐντούτοις ἡ κίνησις αὐτὴ εἶναι ἀπαραίτητος διὰ νὰ διατηρήσωμε τὴν πρωτοβουλία τῶν κινήσεων.

4. πδ7—δ6	5. μικρὸ Ροκ
5. πγ2—γ3	

Ἐὰν ἀντὶ νὰ ροκάρουν οἱ Μαῦροι ἔπαιζαν Τγ8—η4 σείς θὰ ἔπρεπε νὰ παίζετε Βςδ1—β3.

6. πα2—α4	6. πα7—α5
7. Μικρὸ ροκ	7. Τγ8—ε6
8. Τγ4×ε6	8. πζ7×ε6
9. Βςδ1—β3	9. Βςδ8—γ8
10. πδ3—δ4	10. πε5×δ4
11. πγ3×δ4	11. Τγ5×β6
12. Αβ1—γ3	12. Αβ8—γ6
13. Τγ1—ε3	13. Αζ6—η4
14. πθ2—θ3	14. Αη4×ε3
15. πζ2×ε3	15. πθ7—θ6

Παίξει τὸ πιόνι του αὐτὸ διὰ νὰ ἐμποδίτη τὸ ἄλλογό σας νὰ ἀπειλήσῃ τὸ πιόνι σας ε6.

16. πη2—η4	16. πη7—η5
17. Πζ1—ζ2	17. Βγ8—δ7
18. Πα1—γ1	18. Βη8—η7

Εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν, οἱ Ἄσπροι πρέπει νὰ προσπαθήσουν ν' ἀναγκάσουν τοὺς Μαῦρους νὰ παίξουν πε6—ε5 ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ τοποθετήσουν ἓνα ἄλλογο στὴν κάζα γ5 ὑποστηριζόμενο ἀπὸ 2 πιόνια. Οἱ Μαῦροι ἐξ ἀντιθέτου πρέπει νὰ προσπαθήσουν νὰ διπλώσουν τοὺς δύο Πύργους τῶν τὸν ἓνα κάτω ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ νὰ προχωρήσουν τὸ πιόνι τῶν ἀπὸ γ7 εἰς γ5 ὥστε νὰ

διορθώσουν τὸ μέτωπόν των.

β' παραλλαγή

Ἡ β' παραλλαγή διακρίνεται μὲ τὴν ἀντεπίθεσι ποὺ ἐνεργοῦν τὰ πιόνια τοῦ κέντρου τῶν Μαύρων ἀπὸ τὴν δευτέρα κίνησι.

Ἄσπροι	Μαῦροι
1. πε2—ε4	1. πε7—ε5
2. Τζ1—γ4	2. πγ7—γ6
Ἐτοιμάζονται δηλαδὴ νὰ παίξουν κατόπιν πδ7—δε διὰ νὰ κλείσουν τὸν δρόμον τοῦ Τρελλοῦ σας.	
3. πδ2—δ4	3. πε5×δ4
4. Βςδ1×δ4	4. πδ7—δ6
5. πζ2—ζ4	5. Τγ8—ε6
6. Τγ4—δ3	6. πδ6—δ5
7. πε4—ε5	7. πγ6—γ5
8. Βςδ4—ζ2	8. Αβ8—γ6
9. πγ2—γ3	9. πη7—η6
10. πθ2—θ3	10. πθ7—θ5
11. πη2—η3	11. Αη8—θ6
12. Αη1—ζ3	12. Τζ8—ε7
13. πα2—α4	13. Αθ6—ζ5
14. Βε1—ζ1	14. πθ5—θ4
15. πη3—η4	15. Αζ5—η3σάχ
16. Βζ1—η2	16. Αη3×θ1
17. Βη2×θ1	

Ἄν καὶ ἓνας Πύργος εἶναι σημαντικώτερος ἀπὸ ἓνα Ἄλλογο, ἐν τούτοις τώρα ἡ θέσις σας εἶναι καλλιτέρα ἀπὸ τὴν ἰδικὴν τῶν διότι ἠμπορεῖτε νὰ σχεδιάσετε ἐπίθεσιν ἀπὸ ὅποιο δῆποτε μέρος καὶ ἂν ροκάρουν οἱ Μαῦροι.

17. Βςδ8—δ7	17. Βςδ8—δ7
18. πα7—α5	18. πα7—α5
19. πβ7—β6	19. πβ7—β6
20. Μεγάλο ροκ	20. Μεγάλο ροκ
21. Βγ8—γ7	21. Βγ8—γ7
22. Αα3—γ3	

Ἐὰν ἐπαιζάτε Αα3—β5 σάχ θὰ ἐκλείατε τὸν δρόμον τοῦ Τ καὶ θὰ ἐχάνατε πολλὰς κινήσεις. Εἶναι λοιπὸν προτιμώτερον νὰ ὑποχωρήσητε.

22. Πδ8—α8	22. Πδ8—α8
23. Βςδ7—δ8	23. Βςδ7—δ8
23. Τα6—β5	

Καὶ ἄντι Κακοῦ

Νὰ ἡ κυρὰ Μαριῶ! φωνάζει ὁ Κωστάκης.

Ἡ κυρὰ Μαριῶ ἦταν ἡ χωριατοπούλα ποὺ ἔφερνε τὸ γάλα στὸ κτήμα, κι' ἐκείνη τὴν ὥρα περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸν φράχτη καὶ πήγγαινε στὸ χωράφι ν' ἀρμέξῃ τίς ἀγελάδες της.

Ὁ Κωστάκης ὅμως δὲν ἦταν πολὺ καλὸ παιδί, καὶ βλέποντας τὴν κυρὰ Μαριῶ ποὺ ἦταν μιὰ κοπέλλα ἡλιοκαμένη καὶ μὲ κοκκινωπὰ μαλλιά, ἀρχισε νὰ γελάει καὶ νὰ φωνάζῃ στ' ἀδέρφια του,

—Κυττάξτε τὴν, παιδιά, δὲν σὰς θυμίζει τὰ καρόττα ποὺ τρώμε μέσα στὴν σοῦπα μας; Τί λέτε πᾶμε νὰ δοῦμε ἂν ἡ ἀγγελάδες θὰ τρομάξουν σὰν τὴν ἀντικρύσουν;

—Πᾶμε, πᾶμε φωνάζουν ἡ Ἐλενίτσα

24. πβ2—β4	24. Βςδ8—ζ8
25. πβ4×γ5	25. πβ6×γ5
26. Αζ3—δ2	26. πγ5—γ4
27. Αδ2—ζ3	27. πζ7—ζ6
28. Τε3—β6 σάχ	28. Βγ7—β7
29. Τβ5—γ6 σάχ	29. Ββ7×γ6
30. Αγ2 δ4 σάχ	30. Βγ6—δ7

Ἐὰν ἀντὶ νὰ παίξουν αὐτὴν τὴν κίνησιν οἱ Μαῦροι ἔπαιζαν τὸν Τ εἰς τὴν κάζαν β6 θὰ ἔχαναν τὴν Βς τῶν μὲ ἓνα σάχ ἐξ ἀποκαλίψεως.

31. πζ4—ζ5	31. Τε6—η8
32. πε5—ε6 σάχ	31. Βδ7—ε8
33. Αδ4—β5	33. Τε7—δ6
34. Βςη1—δ4	

Ἡ Βς σας παίρνει κατόπιν τὸ πιόνι ποὺ βρασκεταίε στὴν κάζα δδ καὶ ἀπειλοῦσα ὄλους σχεδὸν τοὺς ἀντιπάλους ἀξιωματικούς ἐξασφαλίζει τὴν νίκη.

Ο ΣΚΑΚΙΣΤΗΣ

κι' ὁ Γιαννάκης, χωρὶς νὰ σκεφθοῦν πῶς αὐτὸ ποὺ ἔκανε ὁ Κωστάκης ἦταν πολὺ κακό.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Κωστάκης σκαρφαλώνει στὸ τρίτροχο ποδηλάτο του καὶ ἡ Ἐλενίτσα κι' ὁ Γιαννάκης ἀρχίζουν νὰ τρέχουν ἀπὸ πίσω του.

Ἡ κυρὰ Μαριῶ ἔκανε πῶς δὲν ἄκουσε τίπο-τα ἀπ' ὅλα αὐτὰ κι' ἐξακολουθοῦσε μὲ τὴν βεδοῦρα της νὰ κατεβαίνει τὸ μονοπάτι ποὺ ὀδηγοῦσε στὸ χωράφι.

Ἐξαφνα ἡ Ἐλενίτσα φωνάζει τοῦ Κωστάκη:

—Κωστάκη, Κωστάκη, κατέβα ἀπὸ τὸ ποδήλατο, εἶναι πολὺ κατῆφορος καὶ δὲν θὰ μπορέσης νὰ σταματήσης,

Μὰ ἦταν πολὺ ἀργά. Ὁ κατῆφορος εἶχε πάρῃ τὸν Κωστάκη κι' ὅτι κι' ἂν ἔκανε θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ σταματήσῃ πιά.

Ἡ Ἐλενίτσα κι' ὁ Γιαννάκης σὰν τρελλοὶ τρέχαν ἀπὸ πίσω του.

—Κωστάκη, Κωστάκη στάσου θὰ σκοτωθῆς!

Καὶ τὰ δυὸ ἀδερφάκια τοῦ κακοῦ παιδιοῦ κλείσαν τὰ μάτια τους γιὰ νὰ μὴ δοῦνε τί θὰ συνέβαινε πιά.

Ὅταν τᾶνοιξαν νόμιζαν πῶς θὰ βλέπαν τὸν μεγάλο τους ἀδερφὸ χάμω σκοτωμένο!

Ἀντὶ ὅμως ἀπ' αὐτό, τί εἶδαν; Τὴν κυρὰ Μαριῶ ποὺ στεκόταν μπροστὰ στὸ ποδήλατο, καὶ κρατοῦσε ἀκόμη τὸ τιμόνι μὲ τὸ γερό της χέρι.

— Πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσουμε κυρὰ

Μαριώ, φώναξε ἡ Ἐλενίτσα, ἔσωσε τὴ ζωὴ τοῦ Κωστάκη!

—Κι' ἄς ἔχω καὶ κόκκινα μαλλιά, κυρία Ἐλενίτσα, ἀπήντησε ἡ καλὴ χωριατοπούλα μ' ἓνα χαμόγελο!

Ὁ Κωστάκης ἐκύτταζε σὰν χαμένος μπροστά του καὶ σὲ λίγο ψιθύρισε ντροπισμένος :

—Νὰ μὲ συγχωρῆς πολὺ, κυρὰ Μαριώ, ἄλλη φορὰ δὲν θὰ μὲ ξανακούσης νὰ πῶ κακὰ λόγια.

—Θὰ σ' ἀγαποῦμε καὶ οἱ τρεῖς πρόσθετε ὁ Γιαννάκης κι' ὅ,τι μᾶς ζητήσης θὰ σοῦ τὸ κάνομε.

Ἡ κυρὰ Μαριώ χαμογέλασε στὰ παιδιά μ' ἓνα χαμόγελο ποὺ φώτισε τὸ ἠλιοκαμένο της πρόσωπο, καὶ τράβηξε κατὰ τὶς ἀγγελάδες ποὺ τὴν περίμεναν γιὰ ν' ἀρμέξῃ τὸ γάλα τους.

Τὸ ἀπόγεμα ἐκεῖνο, ὅταν τὰ παιδάκια

—Ἐνα θαυμάσιο πυρρόξανθο χρῶμα, παιδί μου.

—Πατέρα, ξέρεις σὰν μεγαλώσω θὰ

Ἡ Κυρὰ Μαριώ καὶ ἡ ἀγελάδες της παντρευτῶ μὲ μιὰ κοπέλλα ποὺ νᾶχῃ τέτοια μαλλιά!

Καὶ τώρα ἡ κυρὰ Μαριώ εἶναι ἡ καλύτερη φίλη τῶν παιδιῶν.

Ὁ ἀριθμὸς 13 στὴν Ἰαπωνία

Στὴν Ἰαπωνία τὸν ἀριθμὸν 13 τὸν θεωροῦν ὡς σύμβολον εὐτυχίας. Ὅταν παντρεύεται κανένα κορίτσι καλῆς κοινωνικῆς τάξεως ἂν θέλῃ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχία της γιὰ τὴν νέα της ζωὴ πρέπει νὰ φορέσῃ νυφικὸ φόρεμα καμωμένο ἀπὸ 13 διαφορετικὰ ὑφάσματα καὶ κομμένο σὲ 13 κομμάτια.

Ἄν δὲν τὸ κάμῃ αὐτὸ θὰ εἶναι δυστυχεῖς.

Ἐπὶ δικαστήριον

—Κατηγορεῖσαι ὅτι διέρρηξες τὴν θύρα τῆς Τραπεζῆς.

—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε, εἶναι ἀλήθεια ἀλὰ τὸ ἔκαμα ἀπὸ θυϊκὴ στοργή.

—Πῶς αὐτό;

—Τὸ ὄνειρο τοῦ πατέρα μου ἦταν πάντα νὰ μὲ ἰδῇ νὰ μπαίνω στὴν Τράπεζα.

Παιδιά! Προσέφετε τὴν ἀρόσκλησιν τοῦ Δεᾶτρον τοῦ Παιδιοῦ ὡσὸ σᾶς ἀρροσφέρει τὸ Περιοδικὸν σας. Κόψατε τὸ σχετικὸν δελεῖον ὡσὸ εὐρίσκεται εἰς τὴν τρίτην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου.

ἔπιναν το σοᾶί τους μὲ τοὺς γονεῖς τους ὁ Κωστάκης ρώτησε :

—Πατέρα, τί χρῶμα ἔχουν τὰ μαλλιά τῆς κυρὰ Μαριῶς;

Ἡ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

Ὁ φτωχὸς ἀμοσκυνητὴς καὶ ὁ αλοῦσιος εὐγενὴς

Μιά φορὰ κι' ἓνα καιρὸ, ζοῦσε σ' ἓνα μεγαλοπρεπέστατον πύργο ἓνας πλούσιος πρίγκηπας, ποὺ ἔδουε ἀλύπητα τὰ χρήματά του οἷς διασκεδάσεις.

Μιά μέρα ἔτας φτωχὸς προσκυνητὴς περνοῦς ἀπ' ἐκεῖ κι' ἐζήτησε ἄσυλο μέσα στὸν πύργο.

Ὁ ὑπερήφανος ὁμῶς πρίγκηπας δὲν θέλησε νὰ τὸν δεχθῇ καὶ τοῦ ἔδωσε ἄσπλαχνα τὴν ἀπάντησι :

—Τὸ παλάτι μου δὲν εἶναι ξενοδογεῖο.

Ὁ προσκυνητὴς τότε πρὶν νὰ φύγῃ τοῦ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ τοῦ ἀποστεινῇ τρεῖς ἑρωτήσεις.

—Ἐστὼ, ἀπήντησε ὁ πρίγκηπας, ρώτησέ με τί θέλεις.

—Ποῖός κατοικοῦσε σ' αὐτὸ τὸ μαγαρο, πρίγκηπά μου, πρὶν ἀπὸ σένα;

Ὁ πατέρας μου, ἀπήντησε ὁ πρίγκηπας.

—Καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν πατέρα σου;

—Ὁ πάππος μου.

—Καὶ ποῖός θὰ κατοικήσῃ ἐπειτα ἀπὸ σένα;

—Ὁ γιός μου.

—Ὅποτε, πρίγκηπά μου, βλέπεις πῶς ἔδω μέσα εἶσαι καὶ σὺ περαστικός ὅπως ἦσαν κι' οἱ πρόγονοί σου καὶ ὅπως θάναί ἐπειτα ἀπὸ σένα καὶ οἱ ἀπόγονοί σου.

Ὁ πρίγκηπας κατάλαβε τὸ μάθημα καὶ ὄχι μόνον δέχθηκε νὰ προσφέρῃ ἄσυλο στὸν φτωχὸ προσκυνητῇ, ἀλλὰ ἀπ' ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα φιλοξενοῦσε κάθε φτωχὸ ποὺ κτύπαγε στὴν πόρτα του. (ἀμοσκυνῇ)

βλ. Μακρυκώστας

Ὁ Παωράλλος

Ὁ γέρω-κυνηγὸς Μωρίς εἶχε στὸ κομμάτι του ἓνα παπαγάλλο ποῦχε ἀναθρέψῃ μαθαίνοντά του νὰ ἀγορεύῃ μωρικὲς λέξεις. Ὅταν τοῦ λέγε λοιπὸν ὁ γέρω-Μωρίς «Παπαγάλε πού εἶσαι;» τὸ μικρὸ πουλί τὸν ἔπαινε ν' ἀπαντᾷ : «Νά με!»

Ὁ μικρὸς Κάρολος, γιός ἐνὸς γειτοῦ τοῦ γέρω-Μωρίς εὐχαριστοῦσαν ἰδιαιτέρως νὰ βλέπῃ καὶ ν' ἀκούῃ τὸ παπαγάλλο καὶ συχνὰ τοῦκανε ἐπισκέψεις.

Μιά μέρα ποῦ πῆγε, ἔλειπε ὁ κτηγὸς, αὐτὸς τότε ἄρπαξε τὸ που-

λί τῶβαλε στὴ τσέπη του κι' ἐπήγαυε νὰ φύγῃ.

Ἄλλὰ κείνη τὴ στιγμὴ νὰ σου κι' ὁ γέρω κτηγὸς. Βρίσκοντας τὸ

ΣΤΗΛΗ ΚΑΛΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ

Ἡ ΤΥΦΛΗ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΛΟ

ΕΓΓΟΝΑΚΙ ΤΗΣ

Κάθε πρωτὶ ὅταν ἐπήγαυε εἰς τὸ σχολεῖο μου, σὲ μιὰ ἀπόμωρη γωνιά τοῦ δρόμου ἔβλεπα μιὰ τυφλὴ γρηοῦλα, ἢ ὁποῖα μέσα στὰ κουρελιάρικα ρούχα της ζαρωμένη ἀπὸ τὸ κρῦο, ζητοῦσε ἐλεημοσύνη. Οἱ βιαβάτες περνοῦσαν ἀδιάφοροι χωρὶς νὰ δίνουν προσοχὴ στὴ φτωχιά γρηοῦλα.

Μιά μέρα εἶδα ἓνα παιδάκι νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος της, φωνάζοντας της χαρούμενα, γιαγιά, γιαγιά, κα σήμερα ποῦ ἔδουλεψα πολὺ μοῦ ἔδωσαν 50 δραχμὲς, πάρε της, γιαγιάκα, νὰ πάρῃς φόρεμα γιὰ νὰ ζεσταθῆς. Ἡ γρηοῦλα ἐχαμογέλασε στὸ ἄθωο ἐκείνο πλασματάκι, καὶ χαϊδεύοντας του τὰ χρυσοξανθα μαλλάκια, τοῦ εἶπε : «Εὐχαριστῶ καλὸ μου μικρό...»

Τὸ παιδάκι αὐτὸ ἐδούλευε σ' ἓνα μαγαζὶ κι' ἐπήγαυε σὲ νυκτερινὸ σχολεῖο. Ὅσο ἐμεγάλωνε τόσο καλύτερη καρδιὰ ἀποκτοῦσε, καὶ τόσο αἰσθανόταν τὴν ἱερὴν ὑποχρέωσι, νὰ φανῇ χρησίμου στὴν φτωχιά του γιαγιά. Ὅταν τελείωσε τὸ Γυμνάσιο ἐργάσθηκε σ' ἓνα γραφεῖο, καὶ μὲ τὸ μικρὸ του μισθὸ ἐγιάτρευσε τὴν ἀγαπημένη του γιαγιάκα. Τώρα εἶναι πιά ἓνας ἄνδρας ποὺ κατέχει μεγάλη θέσι στὴν κοινωνία καὶ εἶναι τρισευτυχισμένος κοντὰ στὴ γιαγιά του.

Ἀφροστεφανωμένο κύμα

Κάρολο μέσα, καὶ πάντα καλόκαρδος θέλησε νὰ τὸν διασκεδάσῃ κι' ἐφώνησε τὸ πουλί κατὰ τὴ συνήθειά του «Παπαγάλε πού εἶσαι;» «Νά με!» ἀπήντησε μ' ὄλη τὴν δύναμι ὁ παπαγάλλος κομμμένος μέσα στὴν τσέπη τοῦ μικροῦ ἀγοριοῦ. (ἀπ' τὸ Γαλλικὸ)

Ἑλλή Σπυροπούλου

Τὸ Παιδάκι

καὶ ὁ Γαῖδαρος

Ἐνα ἄταχτο παιδίκι Στὸ χωριὸ τοῦ μιὰ φορὰ Ἐτραβοῦσε ἐνὸς γαϊδάρου Μ' ἄσπλαχνα τὴν οὐρά. Τοῦ ξεοῖζωνε τὶς τρίχες Κι' ἔβγαζε καὶ μιὰ φωνὴ Λίγως νὰ τὸ συλλογιέται Πῶς ὁ γαῖδαρος πονεῖ «Φύγε» τοῦλεγε ἓνας γέρος «Μὴ τὸ ζῶο τυρανᾶς Ἄν σοῦ κάμω ἐγὼ τὸ ἴδιο Καὶ εὐὸ δὲν θὰ πονᾶς;» Μὰ τὸ ἄσπλαγγο παιδάκι Δὲν ἀκούει τὴ συμβουλὴ Ὡς ποῦ ὁ γαῖδαρος θυμῶνει Ἄγριεῖε στὴ στιγμὴ Καὶ μὲ δυὸ κλωτσιὰς τοῦ βγάξει Δυὸ δόντια στὴ γραμμὴ. Τρέχουν αἵματα φωνάζει Τὸ παιδάκι γοερὰ, Καὶ τοῦ γέροντα τὰ λόγια Τὰ θυμάται στὴ σειρά. Ἐαπλωμένο στὸ κρεβάτι Συλλογιέται πὸ πολὺ Ἐνὸς φρόνιμου ἀνθρώπου Τί ἀξίζει ἢ συμβουλὴ.

Πρόσκοπος

Παιδικὸ γέμιο

Ἀκαταμάχτος λογικῇ

Ὁ δάσκαλος: Ἄν ἀπὸ ἓνα ἀριθμὸ ἀφαιρέσωμε τὰ τέσσαρα τέταρτα τί θὰ μείνῃ;

Οἱ μαθηταί:

Ὁ δάσκαλος: Σταθῆτε νὰ ἐξηγηθῆ καλλίτερα. Ἄν κόψω ἓνα ροδάκινο σὲ τέσσαρα κομμάτια καὶ σᾶς δώσω νὰ φάτε καὶ τὰ τέσσαρα αὐτὰ κομμάτια, τί θὰ μείνῃ;

Ἐνας μαθητὴς: (ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴν ἀνακάλυψι του):

Τὸ κουκούτσι, κύριε καθηγητά!

Ἀθήναι— Σόλωνος 18α Ὁραὶ γραφείου 6,30 - 8,30 μ. μ. πλὴν Πέμπτης καὶ Κυριακῆς.

Μεταξὺ μας

Ἀγαπητά μου παιδιά, Σὲ λίγες μέρες φθάνουν τὰ Χριστούγεννα, καὶ σὲ μὴ βδομάδα ἀργότερα ἡ πρωτοχρονιά.

Τὸ κάθε τι ἀλλάζει ὄχι τὸ κάθε τι πέφτει τὴ γιορτινὴ του φορεσιά. Γιὰ λίγες μέρες τὰ μαθήματα διακόπτονται τὰ βιβλία μένουν κλειστά, κ' ἐλεύθερα μορφεῖτε νὰ παίζετε μὲ τὰ καινούρια σας παιχνίδια, πού οἱ γονεῖς σας, οἱ συγγενεῖς σας θὰ σᾶς χαρίσουν, γιὰ νὰ γιορτάσετε καὶ οἱ σὲς τὸν καινούργιο χρόνο πού θαρθεῖ.

Τὴ χαρὰ αὐτὴ πού θὰ αἰσθανθῆτε, παιδιά μου, δὲν θὰ δῶθε νὰ σᾶς τὴν χαλάσω, τουνατίον θὰ θέλα νὰ σᾶς τὴν κάνω πὺδ μεγάλη, συμπληρώνοντάς τιν καὶ μ' ἓνα ἄλλο αἰσθημα, τὸ αἰσθημα τῆς καλωσύνης γιὰ ἄλλα παιδιάκι λιγότερο εὐτυχημένα ἀπὸ σᾶς.

Καὶ οἱ σὲς ἀκόμη πού εἶθε παιδιά, ξέρετε βέβαια πὺς ὅλα τὰ παιδιάκι στὸν κόσμο δὲν εἶναι τὸ ἴδιο εὐτυχημένα.

Ἐπάρχουν παιδιάκι φτωχά, ὑπάρχουν παιδιάκι ὀρφανά, ὑπάρχουν παιδιάκι πού δὲν θὰ χαροῦν σὰν καὶ σᾶς τὶς γιορτινὲς μέρες.

Σ' αὐτὰ λοιπὸν ἄς σταματήσῃ γιὰ μὴ στιγμὴ ἢ σκέψῃ σας καὶ γιὰ νὰ μπορεῖτε πραγματικὰ νὰ χαρεῖτε τὶς μέρες πού θὰ σᾶς φέρον τὴν τόση χαρὰ σκεφθῆτε νὰ δώσετε καὶ στ' ἄλλα παιδιάκι κάποια ἀφορμὴ νὰ χαροῦν κ' αὐτὰ.

Ἐνα παλιὸ σας παιχνιδάκι, ἓνα παλιὸ βιβλίον πού οἱ σὲς, τὸ διαβάσατε τόσες καὶ τόσες φορὲς μπορεῖ νὰ φέρῃ τὴν εὐτυχία, σ' ἄλλα παιδιάκι πού δὲν περμιμένον τίποτα καινούριο τὴν πρωτοχρονιά.

Ἡ φίλη σας

Ἐγκρίσεις ψευδωνύμων

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ψευδωνύμου γιὰ ὅλον τὸν χρόνον δρχ. 10. Πλὴν στὸ ψευδώνυμο γράφεται τὸ ψηφίον α ὅταν πρόκειται γι' ἀγόρια καὶ α ὅταν πρόκειται γιὰ κορίτσια.

Ἀστρονόμος (α)

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ "ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ,"

Ἄρθρον 1. — Ὑπόσχομαι στὸν ἑαυτό μου νὰ μὴ κάμω ποτὲ στὸν ἄλλον ὅτι δὲν θὰ ἤθελα νὰ μοῦ κάμουν οἱ ἄλλοι.

Μέσα στὸ πρῶτο αὐτὸ ἄρθρο τοῦ Παιδικοῦ μας Ὀμίλου μποροῦμε νὰ ποῦμε πὺς περικλείονται ὅλα τὰ ἄλλα ἄρθρα. Τὸ κάθε μέλος τοῦ Ὀμίλου μας πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ ἄρθρο αὐτὸ ὡς βᾶσι κάθε του σκέψεως, κάθε του πράξεως.

Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονῆ πὺς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀπέναντι τῆς ζωῆς τὰ ἴδια δικαιώματα, καὶ πὺς ναιεῖς μας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φερθῇ πρὸς τὸν ἄλλον εἴτε μὲ περιφρόνησι, εἴτε μὲ ἀνελευκρήνεια, εἴτε μὲ βαναυσότητα, γιὰτι πρῶτα ἐμεῖς ἔχουμε τὴν ἀπαιτήσι νὰ μᾶς σέβωνται, νὰ μᾶς ἐκτιμοῦν καὶ νὰ φέρονται ἐντιμα οἱ ἄλλοι ἀπέναντι μας.

Ὅλες αὐτὲς τὶς ἀπαιτήσεις πού ἔχουμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐμεῖς οἱ ἴδιοι θὰ τὶς ἐμπνεύσουμε ἂν κατορθώσουμε ἀπὸ σήμερον πού εἴμεθα παιδιά

νὰ σεβόμεθα τὸν πλησίον μας.

Ἀ' συνεδριάσις Παιδικοῦ Ὀμίλου Βεροῖας Παρόντων τῶν Μιλτιάδου Κύρου προέδρου, Κωνσταντίνου Βλαχοπούλου γραμματέως καὶ Ἀντωνίου Μαργαρίτη ταμίου ἀποφασίζεται νὰ ζητηθῇ ἀπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ ἡ παραχώρησις μέρους μᾶς στήλης διὰ νὰ χρησιμοποιεῖται διὰ τὰς ἀνακοινώσεις τοῦ Ὀμίλου καὶ ἀποφασίζεται ὡσαύτως προκήρηξις ἐνὸς διαγωνισμοῦ λεπτομέρειαι τοῦ ὁποῦ θὰ δοθῶν προσεχῶς: Βέρροια 28 Νοεβρίου 1933

Ὁ Πρόεδρος

Μ. Κύρου

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Βλαχόπουλος

Ὁ Ταμίος

Α. Μαργαρίτης

Ὁ «Παιδικὸς Ὀμιλος» Βεροῖας δέχεται ἐκάστην Πέμπτην 3—4 εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γραμματέως.

Ἀναλαμβάνει τὴν ἰδρυσιν Παιδικοῦ Ὀμίλου εἰς τὴν Λευκάδα ἡ δις Ἄννα Δεβάρη.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Γνωρίζομεν εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ συνδρομητάς μας καὶ ἀναγνώστας μας ὅτι «Τὰ Ἑλληνόπουλα» μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ προσφέρουν ἓνα προνόμιον εἰς τοὺς πρῶτους ὑποστηρικτάς τοῦ περιοδικοῦ μας, οἱ ὅποιοι μᾶς ἐνίσχυσαν εἰς τὸ ἔργον μας, ὀρίζουν τὰς συνδρομάς τοῦ ἐπομένου ἔτους ὡς ἤθελον ἐξωφληθῆ μέχρι τῆς 1ης Φεβρουαρίου τοῦ 1934 εἰς δρχ. 60 διὰ τὴν Ἑλλάδα, σελίνια 4 διὰ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ Γ. Δ. 20 διὰ τὴν Αἴγυπτον.

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ νεαροὶ ἀναγνώσται μας θὰ θέλῃσιν νὰ συνεχίσουν τὴν ὑποστήριξιν των ὡστε νὰ προσφέρουν εἰς «Τὰ Ἑλληνόπουλα» τὰ ἀπαιτούμενα τὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἀνελλιπεῖ ἐκδοσῶν των, τοὺς εὐχαριστοῦμε θερμὰ ἐκ τῶν προτέρων.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Πέτρον Μουτούση. Σοῦ ἐστὶλαμε τὰ περιοδικὰ πού σοῦ ἔλειπαν. Ἐλπίζομε νὰ τὰ ἔλαβες καὶ νὰ προσπαθήσῃς νὰ μᾶς διαδόσῃς μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν σου.

Μ. Γρηγοριάδην. Σοῦ γράφομε τὰ ὀνόματα καὶ τὰς διευθύνσεις τῶν ἐν Θεσσαλονικῇ φίλων μας, ὡστε νὰ προσπαθήσῃς νὰ τοὺς συναντήσῃς καὶ νὰ ἐργασθῆτε ὅλοι μαζί νὰ τὸν Π. Ο. «Τὰ Ἑλληνόπουλα». Εἶναι οἱ ἐξῆς: Γ. Γιαννόπουλος, Δημοκρατίας 99.—Ἐλένη καὶ Ἀργίνη Ζάννα, ὁδ. Ἀλλατινῆς.—Φ. Κοντόπουλος, Κορομηλά 6.—Χρ. Καλίχη, Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ 16.—Ἄλλεγ. Λέσιον, Χρυσοστόμου Σμύρνης 15.—Ἀθ. Φλόκα Λεωφ. Δημοκρατίας 112.

Ἡρ. Παπαδάτον. Εὐχόμεθα νὰ εἶσαι πᾶ ἀντελῶς καλὰ καὶ γρήγορα νὰ λάβωμε πάλι εἰδήσεις σου.

Π. Στρατηγιάν. Τὰ περιοδικὰ στὰ στείλαμε κ' ἐλπίζομε νὰ τὰ ἔλαβες ἤδη.

Νικόλ. Κουκουβῖνον. Χαρήκαμε πού κάναμε τὴ γνωριμίαν σου, ἔστω καὶ τώρα μονάχα. κ' ἐλπίζομε ἀφοῦ ἔκανες τὴν καλὴν ἐλπίδα νὰ μᾶς δίνῃς συχνὰ εἰδήσεις σου. Τὸ ποίημα σου θὰ διαγωνισθῇ κ' αὐτὸ μαζί μὲ τὰ ἔργα τῶν ἄλλων παιδιῶν.

Ἄντ. Μαργαρίτην. Τὸ περιοδικὸ πού μᾶς ζήτησες θὰ τὸ ἔλαβες ἤδη. Τὰ συγχαρητήρια μας γιὰ τὴν δράσιν τοῦ Π.Ο.Τ.Ε.Β. Περιμένομε νὰ κάμῃς καὶ σὺ ὅπως κ' ὅλα τὰ ἄλλα μας παιδιά, ὅτι μορφεῖς γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας.

Μιλτιάδην Κύρου. Σ' εὐχαριστοῦμε, καλὸ μας παιδί, γιὰ τὴν τακτικὴν σου συνεργασίαν καὶ γιὰ τὸν ζῆλον πού δεῖχνεις. Ἄν δὲ θελήσῃς ἐπὶ πλεόν νὰ συμμορφωθῇς σ' αὐτὸ πού ἤδη σὲ παρακαλέσαμε δὲν θὰ ἔχομε πᾶ κανένα παράπονον μαζί σου. Πρόκειται γιὰ τὸ ἐξῆς: Εἰς τὰ γράμματα σου ἐξακολούθησες νὰ ἀναμνήσῃς τὰ διάφορα ζητήματα, καὶ σοῦ ἐξηγήσαμε πὺς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δυσχεραίνεις φοβερὰ τὴν διεκπεραίωσιν τῆς ἐργασίας. Τὸ γράμμα σου πρὸς τὸ περιοδικὸ πρέπει νὰ εἶνε γραμμένο σὲ μᾶ σελίδα, σ' ἄλλην ἢ συνεργασία σου, σ' ἄλλην πάλι οἱ ἀντα-

ποκρίσεις, καὶ σ' ἄλλην οἱ λύσεις τῶν ἀσκήσεων. Αὐτὸ πού σοῦ ζητοῦμε δὲν εἶναι δύσκολον, προσπάθησον νὰ συμμορφωθῇς. Ἡ τάξις εἶναι ἓνα σπουδαῖον προσόν πού πρέπει μαζί μὲ τὰ ἄλλα σου προτερήματα νὰ προσπαθήσῃς νὰ ἀποκτήσῃς. Τὰ περιοδικὰ πού μᾶς ἐζήτησες θὰ τᾶλαβες ἤδη. Ἄν σὲ μερικὰ ζητήματα ἔτυχε νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσομε, αἰτία εἶναι ὁ λόγος πού σοῦ ἀναφέραμε πάρα πάνω, ξαναρώτησε μας καθαρογραμμένα σ' ἓνα σου γράμμα. Στὸ πρακτορεῖο δώσαμε τὶς ἀπαιτούμενες ὁδηγίας.

Κ. Βλαχόπουλον. Τὸ λάθος ἦταν τυπογραφικόν, καθὼς θὰ δῆξ σ' αὐτὸ ἢ τὸ ἐπόμενον φύλλον, ἐπανορθώνεται. Τὴν συνεργασίαν σου ἐλάβαμε καὶ θὰ δημοσιεῖται ἐν καιρῷ.

Γ. Βρεττόν. Χαρήκαμε πού νὰ λάβωμε εἰδήσεις σου ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸν. Ἡ δικαιολογία ὅμως πού μᾶς δίνεις εἶναι ἀπολύτως εὐλογηφανῆ καὶ σοῦ εὐχόμεθα νὰ ἔχῃς πάντοτε τὸν ἴδιον ζῆλον σου, γιὰ τὶς μετέπειτα σπουδῆς σου. Σχετικῶς μὲ τὴν ἀποστολὴν τοῦ δώρου σου θὰ συμμορφωθῶμε μὲ ὅτι μᾶς γράφετε.

Σταῦρον Τσιμπαρίδην. Μὲ χαρὰ λάβαμε τὸ γράμμα σου, γιὰτι εἶσαι τὸ πρῶτον παιδί ἀπὸ τὴν Ξάνθη πού κάνει τὴν ἐσοδο του στὸν κύκλον μας. Καλὸς ὄρισος λοιπόν, καὶ προσπάθησον νὰ μᾶς φέρῃς κ' ἄλλους φίλους ἀπὸ τὴν δημοφῆ πόλιν σου. Περιμένομε κάθε εἶδους συνεργασία σου κ' ἀκόμη νὰ ἀναλάβῃς τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἰδρύσεως τοῦ Παιδικοῦ Ὀμίλου μας «Τὰ Ἑλληνόπουλα» στὴν Ξάνθη.

Βλάσιον Μακρυγιάννην. Ἐλάβαμε τὸ γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Θὰ παραδώσομε στὸν Φίγκαρω ὅτι τὸν ἀφορᾷ. Περιμένομε ἀποτελέσματα τῆς πρώτης συνεδριάσεως τοῦ Ὀμίλου.

Ἀπόστολον Μακρυγιάννην. Τὴν σιωπὴν σου καθὼς καὶ τοῦ φίλου σου τὴν εἶχαμε προσέξῃ, ἀφοῦ ὅμως φταῖνε τὰ μαθήματα εἶσαι ἀπολύτως δικαιολογημένος. Φθάνει νὰ ξέρομε πὺς «Τὰ Ἑλληνόπουλα» ἔχουν πάντα μὴ θεσοῦλα στὴν σκέψιν σας καὶ εἴμεθα ἰκανοποιημένοι.

Ὀλγα Γαζῆ. Σ' εὐχαριστοῦμε πού νὰ τὶς ἐνέργειες σου καὶ θὰ σπεύσομε νὰ στείλωμε στὴν φίλην σου τὰ φύλλα. Διευθύνσεις παιδιῶν τῆς Ἀμερικῆς δὲν ἔχου-

με δυστυχῶς ἀκόμη, μόλις ὅμως λάβωμε θὰ σοῦ τὶς γνωρίσομε.

Ἄννα Δεβάρη. Χαίρομε θὰ πού ἀναλαμβάνεις τὴν ἰδρυσιν τοῦ Ὀμίλου καὶ, εἴμεθα βέβαιοι πὺς θὰ προοδεύσῃ ὑπὸ τὴν καλῆν σου πρωτοβουλίαν. Σ' εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὴν ἀγάπην σου καὶ τὴν ὑποστήριξίν σου.

Μιχαὴλ Λευκαδηνόν. Τὶς λύσεις σου ἐλάβαμε καθὼς καὶ τὶς ἀσκήσεις σου, σ' εὐχαριστοῦμε.

ΣΤΗΛΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Βέρροια—Δεκέμβριος—1933.

Τὴ πρωτοβουλίαν τοῦ καθηγητοῦ μας κ. Λιναρᾶ οἱ μαθητῆ καὶ μαθήτριες τῆς Α' τάξεως τοῦ Γυμνασίου Βεροῖας ἀπτεστέλαμε μίαν κοινότηταν.

Κατὰ τὰς ἀρχαιρεσίας ἐξελέγησαν δύο πρόεδροι, δύο γραμματεῖς καὶ δύο ταμίαι, οἱ ὅποιοι θὰ προϊσταται τῶν δύο τμημάτων ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται ἡ τάξις μας.

Διὰ τὸν μαθητικὸν μας Ταμεῖον θὰ προσπαθοῦμε νὰ κληροδοτήσομε τὴν τάξιν μας καὶ νὰ ἀνακουφίζομε ὅσους συμμαθητάς μας καὶ συμαθήτριες μας ἔχουν ἀνάγκην. Ἐξ ἄλλου θὰ διοργανώσομε ψυχαγωγικὰς ἐορτάς καὶ κάποτε καὶ ἐκδρομάς.

Τὸ ἰδανικὸν τῆς κοινότητος μας θὰ εἶναι τὸ ἐξῆς: Ὁ καθένας θὰ φροντίζει γιὰ ὅλους καὶ ὅλοι γιὰ τὸν καθένα.

—Τὸ Ἐθνικὸν Σῶμα Ἑλληνων Ἀλκιμων τῆς πόλεως μας διελύθη.

—Ἡ Χριστιανικὴ Ἐνωσις Ὀρθοδόξων τῆς Βεροῖας ἴδρυσεν κατηχητικὰ σχολεῖα εἰς τὰ ὁποῖα συχνάζουν περὶ τὰ 800 παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, τὰ μὲν εἰς τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα ἀρρέοντα τὰ δὲ εἰς τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα θηλέων.

Τὰ παιδιά ἐκεῖ μαθαίνουν πολλὰ καὶ καλὰ πράγματα ἰδιαιτέρως δὲ τοὺς διδάσκειται ἡ ἱερὰ ἱστορία.

Μιλτ. Κύρου

Ἀθήναι—Δεκέμβριος.— Εἰς τὰς 23 Νοεμβρίου ἡ Δ' καὶ Β' Γυμνασίον τοῦ Παρθεναγωγείου Χουμοῦζης ἐπισκέψθησαν τὴν Διαρκη Ἐκθεσιν τῶν Ἑλληνικῶν Προϊόντων. Ὑπὸ τὴν συνοδείαν τῶν κυριῶν Διδασκαλισῶν ἐπε-

σκέφθησαν μὲ τάξιν τὰς διαφο-
ρους αἰθούσας τῆς Ἐκθέσεως.
Μεγαλύτεραν ἐντύπωσιν ἐπροξέ-
νησαν εἰς τὰς μαθητρίας τὰ
διάφορα ὄρυκτά, τὰ σπῆλαια
τῆς Ἑλλάδος μὲ τοὺς σταλα-
κτίτας καὶ σταλαγμίτας, τὰ διά-
φορα μάρμαρα καὶ ἄ. Ἐπ' ἐκά-
στου δὲ τούτων, ἔγινεν ἓν πρό-
χειρον μάθημα ὑπὸ τῶν κυριῶν
ὁδηγῶν. Ἐπίσης ἐπὶ ἀρκετὴν ὥ-
ραν ἐθαυμάσθησαν τὰ ἔργα τῶν
ζωγράφων καὶ τῶν γλυπτῶν μας.
Εἰς τὰς 12 1/2 ἐπέστρεψαν εἰς
τὸ σχολεῖον ἀποκομίζουσαι ἀρ-
κετὰς γνώσεις.

Ἀθῆναι

Αἰκατερίνη Σ. Σβορώνου

ΛΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΛΤΙΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἐλάβαμε ἀργοπορημένες λύ-
σεις καὶ δελτία Διαγωνισμοῦ δια-
φόρων φύλλων ἀπὸ τοὺς Γ. Δη-
μητρακόπουλον, Κατίνα Σαββα-
νῆ, Λάρισα Γαζῆ.

Ἐλάβαμε λύσεις καὶ δελτία
Διαγωνισμοῦ τοῦ φύλλου 12-13
ἀπὸ τοὺς Λάρισα Γαζῆ, Αἰκα-
τερίνη Σβορώνου, Γουίλλιαμ
Παναῖ, Κωνσταντῖνον Ζαγγογιάν-
νην, Λιλή Φάρου, Ἰωάννη Κοκ-
κινάκη, Θεοφιλ. Ἀριστόπουλον,
Τάκην Τοῦτσον, Νικόλαον Πα-
νιπέρη, Μιχαὴλ Γρηγοριάδην,
Νικόλαον Πολίτην, Νικόλαον
᾽Ωρολογόπουλον.

ΛΥΣΕΙΣ Β'. ΤΡΙΜΗΝΟΥ

Φύλλο 8ο.

49. *Μαγικὴ εἰκὼν*: Τίγρις.
50. *Ρόμβος*: Ὁρίζοντις: Φ,
Κοί, Νέρων, Πάν, Ω. Καθέτως:
Φαραῶ.
51. *Ἑλληποσύμφωνον*: Ἄν-
θρωπος ἀγράμματος, ξύλον ἀπε-
λέκνυτον.
52. *Αἶνιγμα*: Τὸ παπούτσι.
53. *Σκάλα*: Πῶς, Πρὸς, Πά-

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Β'. ΕΞΑΜΗΝΟΥ

Λεχόμεθα λύσεις ἕως τὰς 25 Δεκεμβρίου

113 Λεξιγριφος

Τίτλος ἦ καὶ ποταμὸς
Ἄν ἀποκεφαλίσθῃ
Μία μικρὴ ἀντωνυμία
Παρευθὺς θὰ εὐρεθῇ.

Προσωπιδοφόρος

114 Κρυπτογραφικὸν

123456174 = Βασιλ. τῆς Σπάρτης
6174 = πληθος
122651 = κράτος τῆς Εὐρώπ.
1614 = ὄρυκτὸν
212234 = ποταμὸς τῆς Ἀσυρίας

Α. Καλουβάτος

115. Τρίγωνον

. . . . = Ἦρωσ Γρωῖκ. πολέμου
. . . = ἄνθος
. . = ὑποθετικὸν
. = σύμφωνον.

Καθέτως τὰ αὐτὰ

Α. Μακρυγιάννης

116. Ἑλληποσύμφωνον

η—ω—η—οσεω—ου—ου
Καρναῖτις

117. Αἶνιγμα

Ἄπὸ ὄρου τῆς Ἑλλάδος
Στὸ λεπτὸ θεὸν νὰ γενῶ
Ποταμὸς εἰς τὴν Ἀσίαν
Ἄλλὰ δὲν μοῦ λέτε πῶς;
Τὸ κεφάλι ἄν μοῦ σπάσης
Καὶ τὸν τόνο ἄν κατεβᾶσης
Ἄλκιμος

118. Ἀπροσδέκητεν

Ποῖα πόλις ἐρωτᾷ τὸν υἱὸν
τοῦ Πριάμου ἂν εἶναι αὐτός;
᾽Ωρολογόπουλος

119. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ

εἰκόνος

—Σήκω, Τάκη, νὰ φᾶς.
—Μὰ τί θὰ φάω;
—Δὲν σοῦ εἶπα;
Κ. Παπαθανασίου

ρος, Πέτρος, Πιλάτος, Περιλιῆς,
Πανσανίας, Πασατέμπος.

54. *Φωνηεντόλιπον*: Κάλλιο
ἀργὰ παρὰ ποτέ.

55. *Ἀναγραμματισμός*: Σα-
χάρα—Σαμᾶρα.

56. *Γρίφος*: Ἡ πλύντρια πλέ-
νει.

Φύλλο 9ο.

56 *Αἶνιγμα*. Σάλα-μῖς=Σα-
λαμῖς.

38. *Ἑλληποσύμφωνον*. Τὰ ἐ-
μὰ σὰ καὶ τὰ σὰ ἐμὰ.

59. *Γρίφος*. Εἰς τὰς δυσκό-
λους περιστάσεις τὸν Θεὸν ἐπι-
καλοῦ.

60. *Φωνηεντόλιπον*. Ἔσο ἐ-
λεήμων.

61. *Πυραμῖς*. Κ, ρίς, Δανία,
Ροδανός, Καθέτως: Κίνα.

62. *Ἀκροστοιχίς*. Γαστήρ, Ρέα
Ἦρα' Γένουα, Ὀλινθος, Ρίον,
Ἴον, Ὀσλο, Σαμοθράκη.

᾽Ο ἦρωσ τοῦ 1821: Γρηγόριος.

63. *Δικτυωτόν*. Ἡμέρα, Ἐ-
στία, ἀγαπῶ, καὶ καθέτως τὰ
ἴδια.

Ἄπὸ τὸν ἓνα στὸν ἄλλο

Μπουμπούλ. Ἀστρονόμη κα-
λῶς ἤλθατε.

Προσωπιδοφόρος